

BUDOUCNOST NA NIKOHO NEČEKÁ

OHROŽENÍ

PHOBOS⁴

VICTOR DIXEN

OHROŽENÍ

Phobos. Il est trop tôt pour respirer
© Éditions Robert Laffont, Paris, 2016

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Maria Lurfová, 2025
Cover © Cherie Chapman, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6539-3 (pdf)

VICTOR DIXEN

OHROŽENÍ

PHOBOS⁴

PŘELOŽILA MARIA LURFOVÁ

**KING
COOL**

Pro E.

Pro Kim.

Pro Francine, která na nás shlíží z nebe.

Jen ti s něžným srdcem jsou opravdu silní.

JAMES DEAN (1931–1955)

UKONČENÍ PROGRAMU GENESIS

Společné vyjádření organizátorů a průkopníků

*Dne 28. srpna,
ze základny na mysu Canaveral na Floridě
a kosmické lodi Cupido vracející se na Zemi*

Milé divačky, milí diváci, před týdnem museli obyvatelé Marsu urychleně opustit základnu New Eden, která byla zničena, a kvůli tomu došlo také k přerušení vysílání na kanálu Genesis. Rozhodli jsme se vám nyní sdělit, že k obnovení programu již nedojde. Bývalá výkonná producentka pořadu Serena McBee je v současnosti stále na útěku. Čelí obvinění z několikanásobné vraždy, organizace teroristických útoků a americký Kongres ji odvolal z prezidentské funkce.

Jménem organizačního týmu Genesis tímto program rušíme a vstupujeme pod ochranu OSN. Dohlédneme na to, aby se *Cupido*, na jehož palubě se v jednom oddílu nacházejí dívky z obou sérií programu a v druhém chlapci, dostalo na oběžnou dráhu Země. Jakmile se potom účastníci v pořádku vrátí zpět na Zemi, program Genesis definitivně ukončíme a všichni, kdo se na jeho organizaci podíleli, se opět zapojí do běžného života.

My, průkopníci z obou sérií, vyhlášíme svou nezávislost. Děkujeme vám za věrnost a více než dva roky podpory programu. Potřebujeme se nyní vzpamatovat bez přítomnosti kamer. Kanálu Genesis a všem lžím je konec, ale naše životy znovu začínají!

Děkujeme vám za pochopení.

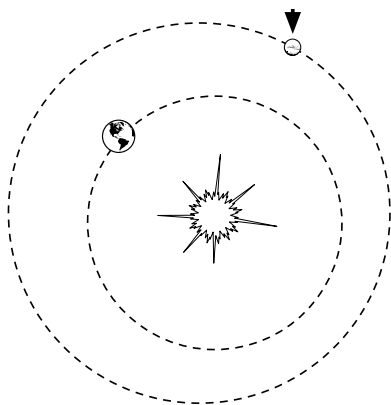
Samantha,
jménem organizačního týmu

Samantha

Léonor,
jménem průkopníků

Léonor

O PĚT MĚSÍCŮ POZDĚJI...

MARS. VALLES MARINERIS

*218 MILIONŮ KILOMETRŮ
OD ZEMĚ
PONĚLÍ 20. LEDNA*

Vyprahlá pouštní krajina se táhne, kam až oko dohlédne.

Všechno je dokonale nehybné, od obrovských skalisek připomínajících pohoří až po to nejmenší zrnko písku na dně hlubokého kaňonu. Těžko se věří tomu, že se přes strnulý obzor před několika měsíci přehnala jedna z nejsilnějších bouří, jaké kdy zasáhly sluneční soustavu. Mezi dunami je tu a tam vidět skleněný střep nebo zohýbaný hliníkový nosník. Jsou to pozůstatky základny New Eden, která měla být archou zachraňující vše živé na této mrtvé planetě. Několik měsíců zde přebývala, trpěla a milovala skupinka lidských bytostí.

Už jsou ale pryč a s nimi i jejich sny a noční můry.

Utichl vír vášní, bouřlivé období skončilo.

Na celou planetu se snesl rudý prachový příkrov, který ji zahalil do ticha.

Do úplného ticha?

Neožívá se náhodou z nehybných hlubin slabé skřípání?

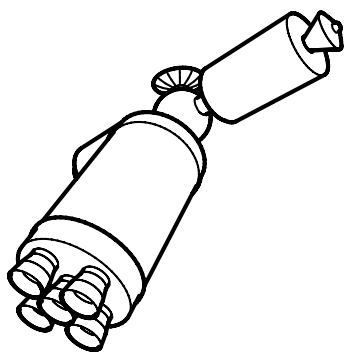
Ten zvuk připomíná hrabání tlap ve šterku.

Přichází zpoza jedné z dun. Písek se tam začíná sesypávat a propadat pod povrch... Jako by ho k sobě stahovalo něco pohřbeného pod zemí, co se chce vyhrabat nahoru!

Písek náhle prorazí ostré hroty kovových kleští, které se na slunečním světle bledě a chladně zalesknou. O chvíli později se na povrch vydere i druhé mechanické rameno.

Mohutné kleště se zaryjí po obou stranách nově vzniklých otvorů a zapřou se nelidskou silou o poddajný terén. Se skřípáním se trhaným pohybem vynořuje i zbytek kovového těla, k němuž ramena patří. Nejprve se objeví hladká, lebkou připomínající hlava... Potom jediné kyklopské oko, tmavé a kulaté... A nakonec, místo nohou, čtyři zaprášená kola, která se okamžitě s pronikavým hlukem roztočí, až od nich začnou odletovat spršky rudého písku.

Po usilovném zápasu s podkluzujícím povrchem se podivný stroj konečně vyprostí z písečného vězení a vydá se na cestu do neznámého cíle, jako jediný pohyblivý bod v jinak nehybném světě.

KOSMICKÁ LOŤ CUPIDO

2 MILIONY KILOMETRŮ OD
ZEMĚ
ÚTERÝ 21. LEDNA

 dlouhé rudé šlahouny se
vznášejí ve vesmírné
prázdnosti.

Pomalu se svíjejí a kroutí a připomínají roztančené ohnivě jazýčky.

Je to ale jen zdání – tyto plameny nepálí.

Nevycházejí totiž z ohniště, ale rozpínají se kolem tváře mladé Francouzky Léonor, průkopnice z první série programu Genesis.

Vznáší se ve stavu beztlíže a je oblečena do džínů a volného bílého trička, které jí povlává kolem těla. Vypadá podobně jako před dvěma a půl lety, kdy se teprve chystala započít cestu na palubě *Cupida*. Oči už jí ale nejiskří zuřivou žádostivostí po slávě. Odráží se jí v nich miliony hvězd, které se třpytí za prosklenou stěnou Salonku a na obrazovce grafického tabletu, který svírá v rukách. Hrotem stylusu si na něj překresluje souhvězdí a hledá v nich draky, pegase, chiméry a jiné mytologické bytosti, o kterých jsou lidé od pradávna přesvědčeni, že se na nebi nachází.

Najednou se ozve kovové zaskřípění.

Léonor odtrhne oči od práce a ohlédne se, což znovu rozvlní její rozpuštěné vlasy. Zvuk přichází od padacích dveří vedoucích do nižších pater lodi.

Na vrcholu žebříku se objeví vysoká dívka s pečlivě uhlazeným baletním drdolem. Je to Angličanka Elizabeth, která také přežila hrůznou první sérii programu Genesis.

„Léo?“ zavolá zkoumavě. „Věděla jsem, že tě najdu tady. Divím se, že netrpíš závratí, když v Salonku, co jsme vyrazili, trávíš tolik času. Nemáš toho už dost?“

Léonor se zadívá do hlubin vesmíru.

„Jak by se mi *tohle* kdy mohlo omrzet?“ odpoví otázkou. „Jak bych mohla mít dost nekonečna?“

„Budeš se ale muset vrátit na Zemi, jako my ostatní,“ řekne Angličanka s úsměvem. „Zbývá nám už jenom týden, než se dostaneme na oběžnou dráhu Země. Potom se konečně budeme moct nadechnout něčeho jiného než recyklovaného vzduchu v lodi. Mimochodem, chtějí s námi mluvit organizátoři, proto jsem za tebou přišla. Půjdeme dolů?“

Léonor schová tablet a stylus a začne se pohybovat směrem k padacím dveřím, podobně jako mořská panna plavající ve vodě.

Chytne se příček žebříku a následuje Elizabeth do kruhové posilovny, která se od prvního letu téměř nezměnila. Rotopedy,

stroje i běžecký pás zůstaly stejné, jediný rozdíl je v tom, že jsou všechny vypouklé kamery zaslepené širokou neprůhlednou lepenkou.

„Určitě se v hloubi duše těšíš na to, až se vrátíš na Zemi,“ pokračuje Elizabeth, která má na sobě také džíny a tričko. „Už jenom proto, že se tam zase setkáš s Mozartem, ne? Já se nemůžu dočkat, až po těch dlouhých pěti měsících konečně obejmů Taa!“

Léonor mlčí.

Přejde posilovnu v závěsu za pohlednou Angličankou, která hlasitě pokračuje. „Je to vlastně dost zvláštní, že jsme na zpáteční cestu zase odděleny od kluků, jako na začátku. Jako bychom spolu nestrávili dva roky na Marsu... Jako by se mezitím nic nestalo...“ Dojde k padacím dveřím vedoucím do spodního patra a na chvíli se zamyšleně zastaví. „To odloučení mi v něčem připadá romantické, jako bychom se vrátili zpátky v čase do doby, kdy jsme byli na začátku programu Genesis zasnoubeni!“

Léonor zajiskří v očích.

„Tohle je úplně něco jiného – jsme v karanténě a je to bezpečnostní opatření!“ zvolá a chytne Elizabeth za ruku. „Není na tom nic romantického, snažíme se zabránit dalšímu těhotenství! Přesně tak jsme to popsali v prohlášení, kde jsme oznámili zrušení programu. Kanál Genesis jsme nadobro pohřbili, je mrtvý, skončilo to!“

Jakmile Léonor domluvila, došlo jí, že až příliš zvýšila hlas a až moc pevně svírala Elizabethinu paži. Uvolní stisk a o něco tišeji dodá: „Promiň, Liz. Chtěla jsem tím jen říct, že už k životu nepotřebujeme scénáře, kamery a mikrofony. Pokud po nás budou chtít, abychom se po přistání zúčastnili uvítacího ceremoniálu, budu souhlasit. Ale bude to naposledy, co se objevím na obrazovkách.“

Elizabeth trochu zahanbeně přikývne.

„To já se omlouvám, Léo...“ zamumlá. „Máš pravdu. Není potřeba být sentimentální.“

Otevře padací dveře a potom obě dívky sestoupí do třetího patra, přímo do koupelny. Léonor vlivem vyšší umělé gravitace udržované rotací kosmické lodi o něco ztěžknou vlasy a dopadnou jí na ramena. V místnosti není na první pohled viditelná žádná kamera, protože se skrývá za zrcadlem táhnoucím se po obvodu koupelny, které je celé zamazané rtěnkou, tekutým make-upem a očními stíny. Jak vrstvy líčidel postupně zasychaly, vytvořily jakousi krustu připomínající abstraktní pestrobarevné plátno. Především ale fungují jako bariéra proti utajovaným kamerám skrytým za obousměrným zrcadlem, na které se přišlo po skandálním pádu Sereny McBee.

Třetími padacími dveřmi se Elizabeth a Léonor konečně dostanou do obývacího pokoje. I zde jsou všechny kamery vyřazeny z provozu, a nikdo na Zemi tak nevidí neuvěřitelný nepořádek, který v místnosti panuje. Všude se válí rozházené deky, polštáře, pohovku pokrývají ponožky a podprsenky, vypadá to tu jako na studentské ubytovně. K nově příchozím se otočí osm tváří účastnic obou sérií programu Genesis. Dívky spolu od začátku zpáteční cesty sdílejí polovinu lodi s obytnými prostory, včetně oblečení. Když musely průkopnice z první série narychlo opustit základnu New Eden, nevzaly si s sebou žádné osobní věci.

„Čekaly jsme na tebe, Léo!“ zvolá drobná Indka Safia, které je zapůjčené oblečení o několik čísel větší.

„Za chvíli začne přenos!“ doplní ji Singapuřanka Fangfang a povysune si brýle s hranatými obroučkami. „Kelly a Kris ještě spí v prvním patře. Měly bychom je vzbudit?“

Léonor zavrtí hlavou.

„Ne, to není potřeba. Kelly je nemocná a měla by odpočívat a Kris kvůli těhotenství taky. Všechno jim potom povyprávíme.“

„Dobře, paní doktorko!“

Účastnice druhé série ustoupí a pustí Léonor před velkou nástěnnou obrazovku natočenou k umělému krbu. Vyzařuje z nich velká úcta k dívce, která se vzepřela osudu, odhalila

světu strašlivé tajemství programu Genesis a přispěla k porážce jeho mocné tvůrkyně.

Mohutná Švédka s atletickou postavou a oholenou hlavou, Saga, specialistka na komunikaci z druhé posádky, podá Léonor malý mikrofon.

„Tady máš, Léo,“ pronese hlubokým dunivým hlasem. „Upravila jsem ho tak, abys jím mohla komunikovat se Zemí. Bude pro ně asi dost zvláštní nás slyšet poprvé od chvíle, co jsme na lodi zničili všechny mikrofony!“

Na Švédčině tváří se objeví spokojený úsměv, jako by na tu divokou destrukci vzpomínala s potěšením.

„Mám to chápat tak, že s nimi budu mluvit já?“ zeptá se Léonor se zvednutým obočím.

„No jasně, Léo!“ ozve se Meryem, účastnice z Turecka, jejíž světlou pleť rámuje tmavomodrý šátek na hlavě. „To tebe přece chtějí slyšet!“

„Ty jsi hrdinka z Marsu, která celému světu otevřela oči a porazila Serenu McBee!“ doplní ji Nikki, průkopnice z Nizozemska, která má stejné divoké zrzavé kudrny jako Léonor.

Zdá se ale, že Léonor její nadšení nesdílí.

„Serena ještě není poražená...“ odvěti zasmušile. „Je jen nezvěstná... Což není poprvé a už nám dokázala, že se umí znovu objevit, když to člověk nejméně čeká.“

Léonor nervózně zalétne pohledem na ztmavlou obrazovku na stěně, jako by se bála, že se na ní objeví její úhlavní nepřítelkyně.

Její obavy mávnutím ruky rozptýlí krásná brunetka s rudou růží ve vlasech. „Serena už se na scénu nevrátí,“ prones se sebejistě. Její hlas je zvučný a sametový, hodný zpěvačky, a ozývá se v něm španělský přízvuk. „Pokud se znovu objeví, skončí za mřížemi. Navíc pořád nechápu, proč jsi po nás chtěla, abychom vyřadili z provozu všechny kamery, připadá mi to přehnané. Připravili jsme tím diváky na Zemi o možnost sledovat naši zpáteční cestu. Souhlasili jsme přece se

zveřejňováním záznamů a porušujeme tím svůj slib o všem je informovat.“

Španělka Meritxell sice mluví v množném čísle, ale způsob, jakým upírá pohled tmavých očí na Léonor, naznačuje, že se obrací hlavně na Francouzku. Když říká „my“, myslí tím „ty“. Ty jsi připravila diváky o možnost nás sledovat, ty jsi souhlasila se zveřejňováním záznamů, ty porušuješ svůj slib o všem informovat. Nekonfrontuje ji ale přímo – kdo by se taky odvážil otevřeně postavit Léonor, všemi obdivované hrdince? Je však znát, že v ní pocit trpkosti narůstá už několik měsíců, od začátku zpáteční cesty. Atmosféra v přeplněném obývacím pokoji je hmatatelně napjatá. Pětiměsíční soužití dvanácti dívek provází nevyhnutelné neshody, frustrace a nevyřčené výčitky.

Poslední dvě účastnice stojí mlčky za Španělkou, jako by s ní chtěly splynout. Nebo proto, že jsou myšlenkami jinde? Korejka Young, se záplavou fialových vlasů spletených do dvou mohutných copů, se zdá být ponořená do hudby vycházející ze sluchátek. Lucrezia, černovlasá Italka, situaci nezúčastněně pozoruje tajemnými očima mandlového tvaru.

Najednou se rozsvítí nástěnná obrazovka a strhne na sebe pozornost všech dívek, včetně Louve, palubní fenky pudla, která se hlasitě rozštěká. Od ukončení vysílání na kanálu Genesis si odvykla na to, že se na obrazovkách něco může dít.

Objeví se známý obličej s vlasy staženými do culíku. Samantha, bývalá asistentka Sereny McBee, na sobě už však nemá oficiální šedé sako programu Genesis, ale bílou halenku, a odložila i bezdrátové sluchátko, kterým dříve přijímala rozkazy od své nadřízené.

„Slyšíte mě, děvčata?“ zeptá se a nepřítomným pohledem přejíždí po okolí, protože od zničení palubních kamer nevidí nic z toho, co se na lodi odehrává.

Léonor si neochotně nechá od Sagy připnout mikrofon na tričko a odpoví Samanthě.

„Ano, Samantho, vidíme a slyšíme vás. A vy nás?“

Na tváři mladé ženy na obrazovce se po několikasekundové prodlevě objeví zářivý úsměv. Komunikace mezi *Cupidem* a Zemí je zpožděna přesně o čtrnáct sekund, protože do příletu zbývá pouhý týden.

„Slyším vás naprosto jasně a zřetelně!“ zvolá žena. „Přestože vás nevidím, je skvělé vás po takové době alespoň slyšet. Je přece jen příjemnější s vámi mluvit než si jen vyměňovat zprávy.“

„Ráda bych připomněla, že vypnutí palubních kamer a mikrofonů bylo společné rozhodnutí,“ odpoví Léonor. „Prohlášení jsme podepsali všichni společně a tím jsme oficiálně ukončili vysílání na kanálu Genesis.“

O čtrnáct sekund později Samantha spěšně přikývne. „Ano, jistě, máš pravdu! Kanál Genesis už nikdy víc. Nikdy, nikdy, nikdy! Už vás nikdo nebude natáčet bez vašeho vědomí.“

Znovu se usměje, ale její výraz začíná působit čím dál rozpačitěji.

„Jak se daří Kelly od poslední zprávy, kterou jsi o jejím stavu sepsala?“ vyhrkne, jako by chtěla rychle změnit téma.

„Žádná změna,“ pronese Léonor. „Pořád leží v posteli.“

„Jsem si jistá, že ji lékaři na Zemi vyléčí!“ vykřikne Samantha po odmlce. „Máme tu mnohem lepší vybavení, než je na Cupidu. Náš tým vede pan doktor Bowman, a ten se o Kelly postará, jakmile dorazí!“

Samanthin hlas je s ohledem na vážnost situace až příliš hlasitý a veselý...

„A co naše Kirsten?“ pokračuje, aniž by se pořádně nadechla. „Jak se daří nastávající mamince?“

Léonor se zamračí. Čím roztěkaněji se Samantha chová, tím podezřívavější mladá Francouzka je. Celé dva roky na Marsu záviselo její přežití na každém slovíčku a rozeznání přetvářek. To ji naučilo být neustále ve střehu.

„Podle včerejšího ultrazvuku je všechno v pořádku a k porodu by mělo dojít v příštích několika dnech. To vše jsem ale

napsala do zprávy. O co tady opravdu jde, Samantho? Mám pocit, že nám neříkáte všechno. Proč jste s námi dnes chtěla mluvit? Je snad...“ Dívce po pihovaté tváři přelétne ustaraný výraz, jako by se vrátila do zapomenuté noční můry. „Je snad Serena konečně ve vězení?“

Při vyslovení jména její úhlavní nepřítelkyně se Léonor nepatrně zachvěje hlas, nadzvedne hrudník a také vlasy jako by se samy zelektrizovaly.

„Pátrání stále pokračuje,“ odpoví nakonec Samantha. „Ale Serena McBee už nemá žádnou podporu, snaží se ji dopadnout všechny policejní složky. A prezidentské funkce se až do příštích voleb ujme Milton Sunfield, bývalý ministr zahraničních věcí. Uvidíte, že Zemi najdete po přiletu přesně takovou, jakou jste ji opustili. Tedy skoro – za poslední tři roky totiž na světě přibýlo čtyři sta milionů lidí a průměrná teplota stoupla o desetinu stupně. Je nás tu prostě trochu víc a je nám tepleji!“

Léonor na Samanthin pokus o odlehčení situace nezareaguje a nervózně se rozhlédne kolem sebe. Zachytí Elizabethin pohled a vzpomene si na rozhovor, který vedly před pár minutami.

„Uvítací ceremoniál!“ vykřikne Francouzka. „Proto určitě mluvíte tak vyhybavě, Samantho! Chtěla jste s námi mluvit, abyste se zeptala, jestli budeme naposledy souhlasit s přítomností kamer, než nás nadobro nechají být. No, asi to bude možné, abychom divákům na Zemi ukázaly, že jsme zpět... Ale mluvím jen za sebe, každá z nás ať se rozhodne samostatně. Nechám teď mluvit ostatní.“

Léonor si odepne mikrofon a podá ho Safii, kterou má nejblíží. Ještě než ale Indka promluví, ozve se znovu Samantha, která je čím dál neklidnější.

„Uvítací ceremoniál, ano, jistě, jak jsi prozíravá! Před tebou člověk nic neschová,“ přizná se Samantha. „Chtěli jsme uspořádat menší akci, na kterou bychom pozvali i novináře. A tvůj nápad, nechat každou dívku si vybrat, jestli se zúčastní, nebo ne, se mi líbí, Léonor! Bude to platit i pro chlapce. Kdo

se nebude chtít objevit před kamerou, nechá si po přistání na mys Canaveral nasazenou přilbu a my ho dostaneme pryč ze záběru...“ Žena, která měla na starost plán na záchranu průkopníků, si odkašle a potom vychrlí to, čemu se od začátku hovoru vyhýbá. *„Stejně tak rozhodnutí o tom, kdo bude chtít pokračovat ve vysílání i po uvítacím ceremoniálu, bude na vás. Je to samozřejmě naprosto dobrovolné!“*

Po Samanthiných slovech zavládne na lodi hrobové ticho. Safia stále drží mikrofon ve strnulé ruce a není schopna pronést jediné slovo. Ostatní účastnice také mlčí. Uprostřed jinak naprosto nehybného výjevu ožívají jen Léonořiny husté zrzavé vlasy, které se pohupují v rytmu dívčina přerývaného dechu.

Roztřeseně si od Safie, která jí neklade žádný odpor, vezme mikrofon zpátky.

Ve chraptivých slovech vycházejících z Francouzčiných úst zaznívá směsice hněvu a nevěřivosti. *„Vy... Podepsala jste prohlášení o zrušení programu Genesis... Souhlasila jste s naší nezávislostí a slíbila, že už se nebudeme muset objevit na obrazovkách.“*

Léonor znervózní a začne se rozhlížet kolem sebe, jako by se bála, že je někdo pozoruje. Těká pohledem po místnosti a pozastaví se u každé z poničených kamer.

„Ano, já vím, podepsala jsem prohlášení!“ vyhrkne Samantha a položí si ruku na hrudník. *„Nikdy bych své slovo nevzala zpět! Kanál Genesis obnovovat nebudeme a vaši nezávislost vám nikdo nevezme, je to vaše posvátné právo. A proto bych vám teď chtěla navrhnout, abyste si založily své osobní kanály.“*

Žena se krátce odmlčí, polkne a potom pokračuje. *„Od chvíle, kdy jste vyrazili na zpáteční cestu, jsme obdrželi tisíce žádostí a petic s miliony podpisů. Lidé tady na Zemi o vás posledních pět měsíců nedostávali žádné zprávy, ale nezapomněli na vás, právě naopak. Chtěli by vás znovu vidět...“* Samantha se

zajíkne, přemožená emocemi, a pomalu dodá. „*Chtěli je slabé slovo. Potřebují vás vidět! Přirostli jste jim k srdci, protože spolu s vámi prožili tu nejúžasnější odyseu. Stejně jako vy se stali oběťmi strašlivých lží. A tím, že jste jim otevřeli oči, jste je zachránili před Serenou McBee!*“

V přeplněném obývacím pokoji to zašumí. Průkopnice začnou horečnatě šeptat a setkávají se pohledy, vyděšenými i nadšenými.

„*Díky internetu budete moct zůstat nezávislí,*“ přesvědčuje je Samantha. „*Cupido už je dost blízko Zemi na to, abyste se mohli připojit přímo k síti. Každý z vás tak bude moct komunikovat přímo s diváky, bez prostředníků, bez filtru a bez cenzury. Kanály budou patřit jen a pouze vám, budete si sami určovat, co chcete zveřejňovat a kdy. Taky byste dostávali všechny příjmy z reklam.*“

„To nepřichází v úvahu!“ vyštěkne Léonor.

Nosní dírky se jí chvějí rozčilením a mikrofon svírá tak pevně, jako by ho chtěla rozdrtit.

„V žádném případě, rozumíte?“ dodá vztekle. „Vracíme se z opravdového pekla. Přišli jsme o Marcuse, Alexeje a Kenjiho. Kelly je vážně nemocná a Kris má za chvíli родit, i když je to extrémně riskantní. A vy se opovažujete mluvit o kanálech a natáčení a... a... nějakých zatracených příjmech z reklam!“

Francouzčina tvář je zkřivená a vyzařuje z ní znechucení. Víc než kdy dřív připomíná divokou šelmu a dokonce za staženými rty poodhalí zuby jako kočka.

„Váš návrh je nemístný a absolutně nás nezajímá!“ zavrčí. „Žádný člověk na palubě *Cupida* nechce svůj vlastní kanál! Co říkáte, holky?“

Léonor se ohlédne a hledá podporu u zbytku skupiny.

Nesetká se ale s jednomyslným souhlasem, narazí na mlčenlivou hradbu a pohledy, které jí buď vzdorují, nebo jí uhýbají.

Meritxell se ozve jako první a nahlas vysloví to, co si mnohé dívky zřejmě říkaly v duchu.

„Já vlastní kanál chci,“ prohlásí a černýma očima se dívá do Léonořiných zlatých. „Proto jsem se vlastně rozhodla přihlásit do programu Genesis – abych nastartovala svou pěveckou kariéru. Chtěla jsem, aby byl můj hlas slyšet. A myslím, že nejsem jediná.“

Nikdo nevyjádří souhlas.

Ale ani jejím slovům neodporuje.

„Nevíš, co říkáš,“ hlesne Léonor a hněv v jejím hlase vystřídá smutek. „Nezažila jsi to, čím jsme si museli projít na Marsu...“

„Máš pravdu, tím jsem si neprošla,“ připustí Meritxell a také sníží tón hlasu, až připomíná hukot ohně. „A díky za připomenutí, že se nikdy nepodívám na Mars. Ale nevadí, mám spoustu jiných věcí, které chci sdílet se světem. Jsem umělkyně, chci před lidmi zazpívat písně, které jsem zatím složila na zpáteční cestě. Nikdy jsem k tomu ale nedostala příležitost, protože jsi nechala zničit kamery.“

„Věř mi, je plno jiných způsobů, jak můžeš sdílet svoje umění. Obrazovka je jako past. Záběry z kamer lžou, je to moc riskantní.“

Ale Meritxell je neoblomná. „Právě kamery nakonec pomohly odhalit pravou tvář Sereny McBee,“ připomene. „Díky záběrům vysílaným Divokými včelami vyšla pravda najevo. A jestli je to moc riskantní by měl zvážit každý z nás za sebe.“ Dívka hrdě pozvedne bradu. „Vážím si tě, Léonor, ale vzpomeň si na to, co stojí v prohlášení, pod kterým jsi podepsaná. Jsme *nezávislí*.“

Léonor otevře ústa k odpovědi, ale nevydá žádný zvuk.

Safia ji opatrně vezme za paži. „Myslím, že Meritxell má pravdu, Léo,“ zašeptá. „Obrazovky a kamery nejsou z podstaty špatné, jde o to, jak je kdo využívá. A ať chceme, nebo ne, jsme teď slavné po celém světě, víc než kdokoliv před námi. Díky osobním kanálům bychom mohly tu slávu využít pro věci, na kterých nám záleží. Měly bychom si té situace vážit – je to privilegium, ale také velká zodpovědnost.“ Drobné Indce zajiskří oči pod červenou tečkou, kterou má namalovanou na

čele. „Já bych svým kanálem chtěla pomáhat všem, kdo v životě zažívají nespravedlivost, vyhnanství, vyloučení a falešné obvinění... Sama jsem si to zažila potom, co jsem utekla před nuceným sňatkem. To je můj sen – mít kanál zasvěcený pravdě a spravedlnosti.“

„Já bych se věnovala vesmíru!“ ozve se Fangfang. „Předtím, než začalo natáčení, jsem trávila všechn čas s knížkami a matematikou. Ale po tom všem, co jsem zažila... Chtěla bych dětem, co jsou na Zemi, vysvětlit, že dobývání vesmíru nekončí jen kvůli tomu, že se zrušil program Genesis. Čeká nás plno dalších dobrodružství, objevů a zázraků!“

Singapuřanka přes brýle s hranatými obroučkami zasněně hledí do dále, jako by před sebou už viděla svůj vysněný kanál. Potom udělá krok vpřed Elizabeth.

„Pamatuješ, jak jsem přísahala, že si na Marsu zatančím na *Novosvětskou symfonii*, Léo?“ vzpomíná. „Nakonec jsem k tomu nedostala příležitost. Serena vyhodila základnu do povětří. Ale několik měsíců jsem s Taem pracovala na společné choreografii a tu nám nikdo nevzal! Je to podle mě skvělý způsob, jak bychom se mohli pomstít. Uvést ten balet na Zemi a dát všem možnost vidět ho zdarma na našem kanálu!“

Než se Léonor dostane k odpovědi, ozve se zezadu z místnosti skřípění.

Pomalu se otevřou padací dveře vedoucí do ložnice a objeví se v nich andělský obličej. Dlouhé rozpuštěné zlatavé vlasy a plné tváře – zrůžovělé a plnější vlivem hormonálních změn. Kolem očí je Kirstenina světlá pleť o něco tmavší, objevila se jí těhotenská maska z hyperpigmentace.

„Kris!“ vykřikne Léonor a prolomí tak své mlčení. „Neměla by ses ve svém stavu fyzicky namáhat!“ Rychle se vzpomíná a vžije se do role lékařky. „Praskla ti voda? Cítíš porodní kontrakce?“

„Kontrakce necítím. Jen mě vzbudila Samantha, když se ozvala z obrazovek v ložnici,“ odpoví Němka. Stále je trochu zadýchaná z výstupu po žebříku. Na tváři se jí objeví úsměv.

„Slyšela jsi to, Léo? To je úžasné, budeme mít svoje vlastní kanály! Myslím... Jsem si jistá, že by se Alexejovi ten nápad líbil!“

NĚKDE NA ZEMI...

PÁTEK 24. LEDNA

Zdi v místnosti jsou holé, závěsy zatažené a jediným zdrojem tlumeného světla je petrolejová lampa. Z rádia se ozve hlas zastřený

jakýmsi šuměním. Že by byly vadné reproduktory?

„Zzzzzzz... Máme novinky! Do přiletu Cupida na oběžnou dráhu kolem Země zbývají čtyři dny. Tým organizátorů právě potvrdil, že se bude konat uvítací ceremoniál, a to dvacátého devátého ledna na mysu Canaveral, hned potom, co průkopníci v kapslích přistanou v Atlantském oceánu. Namísto kanálu Genesis, který zanikl, budou událost dokumentovat mezinárodní média. Během následujících týdnů pak bude technické vybavení Genesis definitivně rozloženo na součástky a zaměstnanci rekvalifikováni... Zzzzzzz.“

Na stropě se líně točí ramena větráku. Přímou pod ním se tyčí masivní křeslo s vysokým opěradlem, přes které není vidět na postavu, která v něm sedí. Hned vedle stojí nízký mahagonový stůl se sklenicí ledového čaje, nádobkou se zlatavým medem a dotykovým tabletem s rozsvícenou obrazovkou.

„Zzzzzzz... Ale konec programu Genesis neznamená konec příběhu, který už tři roky uchvacuje diváky po celém světě!“ Zvolá hlas v rádiu, jako by se snažil překřičet sílicí hučení. „Tisková zpráva o uvítacím ceremoniálu obsahuje další senzaci.

Průkopníci, kteří si to budou přát, si založí vlastní internetové kanály! Většina z nich už je veřejná a můžete se přihlásit k odběru! Ano, opravdu, milí diváci!... Zzzzzzz... Brzy se na vaši obrazovku... zzzzzzz... vrátí vaši... zzzzzzz... oblíbení průkopníci! Zzzzzz...“

Hukot je teď tak silný, že přehluší slova rozhlasového moderátora a rozvibruje sklenici s ledovým čajem, až zachrastí kostky ledu.

Nevydávají jej ale reproduktory rádia. Ne, zvuk vychází ze zadní části místnosti...

Z tmavého kouta, v němž se rýsuje špička dřevěné stříšky...

Z rohu, kde je vidět něco jako domeček pro panenky, jehož obyvatelé náhle ožili...

Zzzzzzz! Z úlu najednou vylétne včelí roj, zavíří po obvodu ztemnělé místnosti a snese se na obrazovku tabletu, na němž se ukazují vznikající kanály průkopníků, až ji celou pokryje.

KANÁLY PRŮKOPNÍKŮ Z PRVNÍ SÉRIE

KIRSTEN, Německo

@SpaceFamily ♥

▶ Odebírat na str. 31

SAFIA, Indie

@Truth&Justice

▶ Odebírat na str. 87

SAMSON, Nigérie

@Truth&Justice

▶ Odebírat na str. 87

ELIZABETH, Velká Británie

@StarDancer★

▶ Odebírat na str. 159

TAO, Čína

@StarWalker★

▶ Odebírat

FANGFANG, Singapur

@Observatory

▶ Odebírat na str. 227

VALENTIN, Švýcarsko

@Sci.Fi.Geek

▶ Odebírat

KELLY, Kanada

@ZombieGirl

▶ Odebírat na str. 309

LÉONOR, Francie

Zatím bez kanálu

▶ Zap. upozornění na str. 389

MOZART, Brazílie

Zatím bez kanálu

▶ Zap. upozornění

KANÁLY PRŮKOPNÍKŮ Z DRUHÉ SÉRIE

MERITXELL, Španělsko
@Flamenco

▶ Odebírat

OSKAR, Polsko
@Alien 🎵 Sound

▶ Odebírat

YOUNG, Korea
@CosmicLook

▶ Odebírat

FARUKH, Indonésie
@Astronaut-Gentleman

▶ Odebírat

LUCREZIA, Itálie
@What.I.See

▶ Odebírat

URI, Izrael
@RocketScience

▶ Odebírat

MERYEM, Turecko
@StellarChef

▶ Odebírat

LOGAN, USA
Zatím bez kanálu

▶ Zap. upozornění

NIKKI, Nizozemsko
@Leonor4Ever

▶ Odebírat

INÚNGUAK, Dánsko
Zatím bez kanálu

▶ Zap. upozornění

SAGA, Švédsko
Zatím bez kanálu

▶ Zap. upozornění

MARTI, Mexiko
@GlobeTrotter

▶ Odebírat

KANÁL KIRSTEN

@SpaceFamily ♡

1. PSPACEFAMILY ♡

„MOJE PRVNÍ VIDEO, PROSÍM O POCHOPENÍ...”

[ŽIVĚ, SOBOTA 25. LEDNA, 18:00]

etailní záběr na Kirsteninův tvář. Světlé vlasy má spletené do koruny z copů, což dává vyniknout plnosti jejích tváří víc, než když je měla rozpuštěné. Vysílaný obraz je trochu roztřesený, protože ho Kristen natáčí kamerou na svém tabletu.

Dívka je viditelně dojatá, pootevře ústa a na úvod pronese: „Ahoj, zdraví vás Kris a Günter... Ehm... Tohle je první video na našem kanálu...”

Pohne kamerou tak, aby se do záběru dostal i kovový humanoid, který sedí vedle ní na pohovce. Robotický majordomus, kterého se podařilo zachránit z New Edenu, na sobě má svého typického černého motýlka.

„Je nezvyk po pěti měsících poprvé mluvit na kameru,“ dodá dívka omluvně a vrátí se zpět do záběru. „Mám tu čest nahrávat video jako první a ostatní s tím souhlasili, protože viděli, jak moc jsem si to přála... Ale teď, když ta chvíle nastala, nenacházím slov... Nevím, co říct.“ Stísněně se nadechne. Zdá se, že jí dýchání kromě pokročilého stádia těhotenství ztěžuje i přítomnost kamery.

V pravé ruce stále drží tablet a levou dlaň si jemně položí na zakulacené břicho pod napnutým tričkem.

Její dech se zklidní a rysy v obličeji se postupně uvolňují, jako by ze svého nitra čerpala nové odhodlání.

Rty se jí roztáhnou do plachého úsměvu, a když promluví, zní mnohem sebejistěji. „Ale vlastně vím, co chci říct. *Děkuji*. Z celého srdce vám za sebe i Güntera děkuji za vaše slova podpory, za to, že na nás myslíte a posíláte nám posledních

několik týdnů dojemné zprávy, na které jsme však bohužel nemohli odpovídat. Neumíte si představit, jak moc nás to hrálo u srdce!“

Kirsten tablet natočí tak, aby zabíral celý obývací pokoj v druhém patře *Cupida*, včetně černé kožené pohovky s připevněnými polštáři, falešného krbu, digitálních hodin zobrazujících místní časy v hlavních světových metropolích a velké nástěnné obrazovky. Na ní jsou promítnuté desítky vzkazů, malůvek a fotografií, které nastávající mamince přišly od diváků a divaček ze Země.

Dívka ještě chvíli zabírá projevy náklonnosti a potom znovu zaostří na svůj obličej. „Když nám Samantha nabídla, že si můžeme založit vlastní kanály, byla jsem nadšená a zároveň dost nervózní. Bála jsem se po tak dlouhé době zase mluvit na kameru, ale hlavně jsem se obávala toho, co to bude znamenat pro moji holčičku. Günterova sestríčka se má narodit už za pár dní, nejspíš těsně předtím, než dorazíme na oběžnou dráhu Země. Bude tak prvním vesmírným miminkem...“ Kirsten se zachvěje. „Jak asi bude moje dceruška vypadat? Bude s ní všechno v pořádku? Nepochybuji o tom, že ji budu milovat, ať se stane cokoliv, stejně, jako mám ráda Güntera. Ale jak ji přijme svět? Nad tím přemýšlím už od chvíle, kdy jsme odletěli z Marsu. Musím přiznat, že mě občas láká představa, že bych i s malou zůstala navždycky schovaná někde v ústraní. Ale vím, že by si to její otec nepřál.“

Při zmínce o zesnulém manželovi se Kirsten zalesknou oči a zalíjí se slzami. Potom rozechvěle pokračuje.

„Můj milovaný Alex se před ničím neschovával. Stál si pevně za svými názory, a i když mě občas rozčilovalo, že jsme se neshodli, byl aspoň vždy upřímný. Naprosto se oddal našemu manželství, vám, divákům a životu na Marsu. Chtěl by mít z dcery princeznu, ne samotářku. Kdyby byl stále s námi, určitě by s vámi chtěl sdílet každý okamžik... Ano, jsem si jistá, že by vám naši holčičku pyšně představil...“

Kirsten s obtížemi potlačí vzlyk. Na její krásné tváři se promítají protichůdné a silné pocity, je přemožena smutkem i radostí zároveň.

„Počínaje dneškem se všichni můžete stát mými důvěrníky, pokud budete chtít,“ vyhrkne nakonec. „Budu s vámi sdílet poslední okamžiky svého těhotenství, porod i první krůčky mojí holčičky. Pošetile jsme s Alexem plánovali, že ji pojmenujeme Serena. To už samozřejmě nepřichází v úvahu. Moje zlatíčko se bude jmenovat Eden, jako památka na místo, kde jsme se s jejím tatínkem tak upřímně milovali...“ Kirsten se zajímne a se staženým hrdlem a slzami v očích dodá: „Než mu bývalá prezidentka rozkázala, aby si vzal život.“

Kirsten odvrátí tvář, otřesená strašlivými vzpomínkami.

Ze rtů jí unikne posledních pár slov. „Já... já... Promiňte...“ Rozechvěle prstem ukončí nahrávání.

Střih.

75 023 174 ZHLÉDNUTÍ

Přenos začal před 5 minutami

 12 199 150

 111 859

KOMENTÁŘE: 9 567

MarsFan – před 5 minutami

První komentář!!! Jóóó! 🤔 🤔 🤔

9 110 odpovědí

CosmicLooove – před 5 minutami

Druhá!!!!!!!!!!

Zobrazit další odpovědi... ↓

StarBaby – před 46 sekundami

Hodně síly, Kris, celá Země ti drží palce! Budeš mít to nejkrásnější miminko a stane se z tebe ta nejkrásnější maminka!

45 odpovědí

Kate – před 34 sekundami

Máme tě rádi, Kris! Moc moc na tebe myslíme! 😊

Zobrazit další odpovědi... ↓

[Klikněte pro zobrazení dalších komentářů... ↓](#)

2. PROTIPOHLED

OBÝVACÍ POKOJ NA CUPIDU

SOBOTA 25. LEDNA, 18:05

Bravo, Kris!“ vykřikne Fangfang.

„Byla jsi skvělá, fakt!“ přidá se Meryem.

„Zvládla jsi to jako úplná profesionálka,“ chválí ji Nikki.

Účastnice obou sérií spěchají Kris pográtulovat.

„Jako profesionálka?“ zeptá se Kris nejistě. „Tak jsem si rozhodně nepřipadala.“ Hřbetem ruky si otře zaslzené tváře.

Louve své paničce slízne z prstů slzy a Meritxell na druhém konci obývacího pokoje horečnatě ťuká do displeje tabletu. „Podívejte! To video jsi nahrála asi před pěti minutami a už má skoro sto milionů zhlédnutí!“ vykřikne nadšeně. „To je neuvěřitelné!“

„Spíš děsivé,“ opraví ji Kris mírně rozrušeně. „Sto milionů lidí vidělo, jak jsem se zhroutila...“ Najednou si všimne Güntera, který na ni beze slova upírá své jediné oko.

Trhne sebou. „Ach, promiň, Güntere! Úplně jsem se zapomněla zmínit o tvém bratru Lungovi! Taký zůstal na Marsu, a ani jsem neuctila jeho památku... Jsem hrozná.“

Při zmínce o druhém robotickém majordomovi, který zmizel při výbuchu základny New Eden, Kristen přestane hladit Louve a natáhne se ke Günterovi. Narovná motýlka, kterého má její adoptivní „syn“ na krku – jediný předmět, jenž jí zůstal po jejím muži.

„To je nesmysl, bylo to dokonalé,“ odporuje jí Fangfang a posadí se vedle ní na pohovku. „O Lungovi můžeš mluvit v některém z dalších videí.“

„Bylo to velmi dojemné,“ ozve se Safia.

„A všechno, co jsi říkala, dávalo smysl,“ dodá Elizabeth.

„Měla jsem pocit, že ztrácím kontrolu... Kdykoliv jen pomyslím... na Alexovu sebevraždu.“

Tváře Indky, Angličanky i Singapuřanky ztuhly v rozpacích.

Ale Kris si zřejmě ničeho nevšimla. Pohledem instinktivně hledá Léonor a zeptá se jí na její názor. „Co na to říkáš ty, Léo, jako kmotra mojí holčičky? Víím, že s těmi kanály obecně nesouhlasíš, ale... Jaké ti to připadalo?“

Francouzka zbledla, stejně jako ostatní průkopnice z první série. Pronikavě se dívá na svou nejlepší kamarádku se směsicí něhy a smutku... A taky něčeho temnějšího. Ano, v jejím pohledu je něco jako provinilost.

„Sama ses rozhodla, že chceš to video zveřejnit, je to tvoje volba,“ vyrazí ze sebe nakonec a pokusí se o úsměv. „Udělala jsi

to, co jsi jako budoucí matka považovala za nejlepší. Ale jinak mají ostatní pravdu, bylo to krásné. Dobrá práce.“

To stačí k tomu, aby se Kris na tváři místo nejistého výrazu objevil zářivý úsměv.

3. MIMO ZÁBĚR

OBÝVACÍ POKOJ NA CUPIDU

SOBOTA 25. LEDNA, 18:09

Při pohledu na usmívající se Kris mi puká srdce.
Kdyby jen tušila...

„Teď by ses měla vrátit zpátky do postele a pěkně si odpočinout,“ řeknu příškrčeně.

„Dobře, půjdu si lehnout, ale nejsem vůbec unavená. Cítím úplný příval energie. Budu pokračovat v šití pyžámka pro Eden z našich starých pásek na paži...“ Kris se radostí rozzáří oči. „První kus oblečení pro moji malou mimozemšťanku bude z hedvábí vyrobeného na Marsu!“

S úlevou ji doprovázím pohledem, když se vydá k padacím dveřím, opatrně sestoupí po příčkách žebříku a zmizí v ložnici.

Lhaní je pro mě čím dál těžší.

Ani ty dva roky, kdy jsem před miliony diváků tajila pravou tvář programu Genesis, mě na tohle nepřipravily. Na lhaní jsem si nezvykla, pořád pro mě není jednoduché.

Už pět měsíců se držím mimo záběr kamer, vystoupila jsem ze hry a pryč z dohledu diváků. Od Kris jsem se ale nevzdálila, a tak pokaždé, když se naše pohledy střetnou, cítím, jak se mi svírá žaludek. Pravda mě pálí na jazyku a mám chuť jí všechno říct, jak jsem sama sobě slíbila v energetickém výtahu, který nás dopravil zpátky na *Cupido*.

Potom, když Kris znovu nabyla vědomí, jsem to nedokázala.

Spolu s ostatními účastnicemi první série jsme rozhodly, že s odhalením pravdy ještě počkáme.

Riziko je teď příliš velké, Kris je příliš zranitelná.

Ovdověla a čeká dítě, o kterém nevíme, jestli bude žít... Nepřísluší nám ji ještě k tomu zatěžovat vyprávěním o vraždě. My, kdo jsme v ten okamžik byli na New Edenu, jsme jediní svědci Alexejovy smrti, vysílání totiž zrovna bylo přerušeno. Jen my víme to, co Kris netuší, totiž že ji Serena McBee na dálku donutila, aby svému muži podržela hrdlo.

Když se tehdy vzpamatovala, řekli jsme jí, že se těsně před výbuchem základny o život snažila připravit sebe, protože byla pod vlivem hypnózy. Dozvěděla se od nás, že se nám ji naštěstí podařilo včas odzbrojit. Nakonec jsme jí namluvili, že i Alexej podlehl Serenině hypnóze, ale protože byl silnější než my, nestihli jsme ho zachránit, než došlo k nejhoršímu.

Alexej spáchal sebevraždu. Tak zní oficiální verze, kterou jsme odvyprávěli Kris, ale také účastníkům druhé série, týmu organizátorů na Zemi a všem divákům. Safia dokonce využila znalostí specialistky na komunikaci a přeprogramovala Güntera tak, aby z jeho paměti vymazala záznamy toho, co se skutečně stalo. Bylo to opatření pro případ, že by se Kris snažila najít záběry z posledních okamžiků, kdy byl její muž ještě naživu.

Dokonale jsme zahladili stopy z místa činu...

„Přívál energie po jednačtyřiceti týdnech od poslední menstruace,“ ozve se mi za zády. „Symptomatická reakce na pokles progesteronu a zvýšení estrogenu. Kris bude rodit nejpozději za čtyřicet osm hodin.“

Otočím se na Lucrezii, druhou specialistku na lékařství, která mi bude asistovat u porodu. Z jejích mandlových očí, které se na mě upřeně dívají, nedokážu nic vyčíst.

Ale to je u ní normální. Je alexitymická, což znamená, že je pro ni obtížné vyjadřovat emoce. Aniž by s jejich výběrem pomáhala Serena, jsou účastníci druhé série rozhodně plní překvapení! Co se týče znalostí z medicíny, je Lucrezia nepřekonatelná – zná

nazpaměť všechny odborné knížky. Dokonce i Fangfang by jí mohla závidět. Na druhou stranu, pokud jde o mezilidské vztahy a komunikaci, není vždy snadné Italku pochopit.

„Dobře, Lucrezie,“ odpovím s úsměvem. „Tak tedy nejpozději za čtyřicet osm hodin. Budu připravená.“

Popadnu grafický tablet a chystám se vyrazit zpátky do klidnějšího prostředí Salonku.

Když se však otočím, stojím tváří v tvář sobě samé.

„Á, Nikki!“ vykřiknu.

Další překvapení z druhé série. Pokaždé, když se zadívám na Holandanku, jsem stejně zmatená jako na začátku. Je mi neuvěřitelně podobná! Má stejné zrzavé vlasy, oválný obličej i pihy na tvářích. Musím se na ni snažit pohlížet okem malířky, abych se přesvědčila o tom, že jsem se najednou nerozdvojila. Vlasy má o něco tmavší než já, bradu špičatější a pihy jsou jinak rozmístěné. Oči má dnes modré, což je jejich přirozená barva, ale obvykle nosí zlatavé kontaktní čočky. Mívala je, i když na Zemi příležitostně vystupovala jako dvojnice jedné z účastnic programu Genesis. V tomto případě se jednalo o mě...

„Vážně si nechceš založit vlastní kanál?“ zeptá se mě. Dokonce i hlas, kterým se mě tak dlouho snaží napodobit, zní jako ten můj. V její angličtině dokonce slyším náznak francouzského přízvuku.

„Ne, opravdu ne,“ odpovím. „S kamerami jsem se nadobro rozloučila.“

„Škoda, protože máš úplnou armádu fanoušků. Jsi celebrita. Kdybys jen tušila, jak diváci šleli, kdykoliv jsem někde vystupovala. Na diskotékách, v obchodech v Holandsku – a to všichni dobře věděli, že nejsem pravá Léonor, ale jen její kopie!“

Přinutím se k úsměvu. Pomyšlení na ten obrovský tlak, který mě na Zemi čeká, je mi nepříjemné.

„No, budeš prostě muset dál vystupovat místo mě, Nikki,“ pronesu nakonec. „Já už to mám za sebou, přenechám prostor mladším!“

Meryem na nás zavolá zpoza kuchyňské linky, kde tráví většinu času. Kris, naše druhá šéfkuchařka, je už totiž na vaření příliš unavená.

„Večeře bude za hodinu!“ oznámí nám radostně. „Je to jedno z posledních jídel, které budu ve vesmíru vařit. Říkala jsem si, že by z toho mohlo být skvělé první video, které bych nahrála na svůj kanál o vaření, nemyslíte? Nikki, pomohla bys mi prosím s natáčením?“

Využívám příležitosti a dojdu k žebříku, který vede do třetího patra.

Young se dostane do koupelny přede mnou a zrovna si vyčesává své extravagantní fialové vlasy. Taky se chystá natáčet první video, myslím, že se chce věnovat kosmetice a líčení ve stylu manga. Je naprosto zabraná do příprav a vnímá jen hlasitý K-pop, který si pouští do sluchátek. Nevšimne si ani, že projdu přímo za ní.

Posilovnou se rozléhá hluboké hučení, které vydává běžecký pás. Běhá na něm Saga a stroj se s každým došlápnutím bot zatížených olověným závažím otřese. I v prostředí s deseti procentní gravitací je její tělo stále dost těžké.

„Proč jsi nebyla u toho, když Kris natáčela první video?“ zeptám se jí, když mi dojde, že jsem ji tam neviděla.

„Vždyť mě znáš, velké skupiny lidí nejsou nic pro mě,“ odpoví Švédka a mohutnou rukou si přejede po oholené hlavě, která se leskne potem. „Navíc Kris vídám každý den živě, stejně jako ostatní holky. K tomu, abychom se poznaly, nepotřebujeme videa. Po pěti měsících soužití se známe dokonale, včetně toho, jak která z nás voní!“

Sklopím pohled a soustředím se na to, abych naší samotářce neprozradila, že Kris zdaleka nepoznala *dokonale*. Vyrazím k poslednímu žebříku do proskleného Salonku. Vlasy se mi rozvlní kolem hlavy.

Moje tělo se vznáší, daleko od povyku ostatních dívek, které zjistily, že si mohou založit vlastní kanály.

Pyšná Meritxell a mírná Meryem, extravagantní Young a úžasně chytrá Lucrezia. Nikki, moje příliš věrná napodobenina, a Saga, novodobá Valkýra.

Scenáristé druhé série programu Genesis si na výběru dali opravdu záležet, divácky zajímavější už to být nemohlo... Najednou se mi v hlavě ozve to, co mi před chvílí řekla Nikki. *Máš úplnou armádu fanoušků!*

Při té představě mi přeběhne mráz po zádech.

Bezmyšlenkovitě zašmátrám v kapse džínů a snažím se nahmatat předmět, který mám vždy u sebe a stal se takovým mým talismanem. Je to mobilní telefon Rubena Rodrigueze, který mi přináší štěstí. Sevru v ruce malý hranatý předmět, jenž mi pomohl odhalit pravdu o případu Noé, a jako vždy se tím uklidním.

O něco volněji se dlouze nadechnu a zadívám se do mlčících roztančených hvězd.

Tady v Salonku nejsou kamery, nesnažím se nasbírat sledující a nechci být slavná. Je tu jen naprosté ticho, samota a prázdno nekonečného vesmírného prostoru.

Zabloudím pohledem na opačnou stranu skleněné kupole, než je Země, která se každou hodinou přibližuje. Hledám bod, který je pouhým okem sotva rozeznatelný. Kde je mezi tím ohromným množstvím hvězd Mars?

Je tam?

Nebo snad tam? Nebo...

Najednou sebou trhnu.

Za skleněnou zástěnou na straně kluků se vznáší silueta. V přítmi Salonku, kde jsou zhasnuté všechny reflektory, jsem ji neviděla.

„Mozarte?“ zašeptám a snažím se zaostřit. Pohledem hledám hnědé neposlušné kudrny.

Vím, že mě neslyší, protože jsme spolu s kamerami odpojili i mikrofony a reflektory, prostě všechno, co připomínalo show spojenou se seznamováním v Salonku.

Za sklem se objeví rozsvícená obrazovka tabletu. Záře z displeje osvětluje Mozartův obličej, jeho ostrou čelist, plné rty a oči rámované tmavými řasami.

Otočí displej směrem ke mně a začne mluvit.

Přes dokonale zvukotěsnou zástěnu neslyším nic z toho, co mi říká, zato si jeho slova můžu souběžně s tím, jak je vyslovuje, přečíst na tabletu.

| *Doufám, že jsem tě nevyrušil, Léo?* |

Rychle zapnu grafický tablet a spustím program pro rozpoznávání řeči.

„Ne, nerušíš, Mozarte,“ vyslovím pečlivě každé slovo, aby ho stroj mohl správně přepsat. „Máš stejné právo být v Salonku jako já.“

Mozart se pousměje, ale je to úsměv plný smutku a ztracených iluzí. Kvůli tomu, že se mě pokusil omámit, abych se nemohla naposledy setkat s Marcusem, se mezi námi objevila propast, nepřekonatelnější než neprůstředné sklo, které nás dělí. Místo, aby se naše rány na duši na palubě *Cupida* zahojily, zůstaly otevřené. Pohromadě je navíc nedrží žádné stehy, takže si nejsem jistá, jestli se někdy vyléčí. Pochybuji o tom. Mozart zase začne mluvit a na tabletu se objeví další text.

| *Hledáš náš starý dobrý Mars, že?* |

Chystám se to popřít, ale hned si uvědomím, že by to bylo zbytečné. Mozart viděl, jak jsem se odvrátila od Země a zadívala se do vesmíru... Nevyhlížela jsem budoucnost, ale vracela se do minulosti.

| *Dívala ses špatným směrem. Byla jsi natočená o deset stupňů moc doprava. Trajektorie Cupida se stáčí kvůli tomu, že se blížíme k Zemi.* |

Přikývnu. Přestože jsme na palubě lodi, která je řízena na dálku a sama se dokáže vrátit na Zemi, Mozart nezapře svůj talent pro navigaci a dokonalou znalost hvězdné oblohy.

Pohybem ruky mě vyzve, abych se přiblížila.

Přesunu se ke skleněné zástěně a dotknu se jí konečky prstů. Jsem teď od Mozarta vzdálená jen pár centimetrů...

Pozvedne ruku ke hvězdám.

Vzhlednu a přimhouřím oči. A opravdu, za špičkou jeho ukazováčku uvidím svítící oranžovou tečku.

Mars...

Noční můra, kterou jsme málem nepřežili...

Sen, díky kterému jsem pochopila význam slova „láska“...

Hrobka, v níž navždy spočine Marcusovo tělo...

„Díky,“ zamumlám a pohledem sklouznu k Mozartovým očím. Zatímco jsem se dívala na Mars, sledoval on mě.

V rozpacích zvednu tablet a přitisknu ho na sklo, aby na něj viděl.

„Technický tým Genesis vymyslel způsob, jak tě dostat na Zemi tak, aby Aranha nepředstavovala hrozbu,“ vyhrknu, abych změnila téma. „Zajistí pobřeží kolem mysu Canaveral, kam přistaneme s kapslemi. Rozmístí na moře jachty vybavené vojenskými rušičkami podobnými těm, které poslední tři roky chrání základnu před elektromagnetickými vlnami. Aranha tak nebude schopna na dálku aktivovat vajíčko smrti, které máš na krku.“

Zatímco Mozart luští věty napsané na displeji tabletu, neubráním se pohledu na jeho zátylek a hledám tam ampulku se smrtícím jedem. Nechal mu ji voperovat gang, ke kterému patřil, když byl ještě pouliční zlodějíček. Ve výhledu mi ale brání jeho husté vlasy a navíc je v Salonku málo světla, takže implantát napojený přímo na jeho míchu neuvidím.

„Dopravíme tě zpátky na základnu,“ pokračuji v odříkávání dalších kroků plánu, který Samantha spolu s technickým týmem vyvíjela poslední několik měsíců, „a tam už budeš

v bezpečí. Mezitím nepřestaneme hledat způsob, jak Aranhu nadobro porazit nebo ti to vajíčko smrti vyoperovat.“

Mozart však pomalu zavrtí hlavou.

*Aranha je neporazitelná. Každý, kdo se jí pokusil postavit, skončil v márnici.
Vajíčka smrti není možné vyoperovat. Když se o to lékaři pokoušeli, způsobili smrt svých pacientů.
Jsem odsouzený k tomu strávit zbytek života v kleci blokující elektromagnetické vlny. Budu hnít ve vězení, všemi zapomenutý. Co jsem čekal? Vždyť jsem jen ubohý dealer.*

Rozčilím se. „Už dávno nejsi dealer! Nezasloužíš si být zavřený ve vězení...“ Ale Mozartův upřený pohled mě umlčí. V očích se mu odráží odevzdanost, ale zároveň jakási... touha?

Znovu promluví a na tabletu se objeví poslední dva řádky textu.

*Víš co? Je mi jedno, jestli na mě svět zapomene.
Pokud na mě nezapomeneš ty, Léo.*

4. **SPACEFAMILY** ♥

„CHYSTÁM SE RODIT!“

[ŽIVĚ, PONDĚLÍ 27. LEDNA, 9:52]

Celkový pohled na koupelnu.

Světla v místnosti jsou zeslabená a koupelna vypadá skoro jako nemocniční pokoj. Umyvadlo je naplněné destilovanou vodou, vedle něj jsou rozložené chirurgické nástroje a nechybí ani monitor životních funkcí. Ze zdi je vyklopená ocelová deska sloužící jako nemocniční lůžko, kterou je loď vybavená

pro případ nouzové operace. Leží na ní Kirsten přikrytá prostěradlem, které se zvedá a klesá s jejím zrychleným dechem.

Mimo záběr se ozve Safiin hlas. *„Jsi v pořádku, Kris? Vážně... jsi si jistá, že tě mám takhle natáčet, bez nějakých filtrů nebo stříhu?“*

Obraz se nepatrně zachvěje, z čehož je jasné, že tablet s kamerou drží právě mladá Indka.

Kirsten nadzvedne hlavu z polštáře a odhalí zarudlé tváře a zpocený obličej. „Ano,“ vyrazí ze sebe. „Natáčeš, prosím. Slíbila jsem, že svoje miminko představím celému světu hned, jak se poprvé nadechne. Nechci nic skrývat. Nikdy jsem se nesnažila schovávat svého syna a nebudu se stydět ani za svou dceru. Jsme hrdí na to, že jsme rodina, že ano, Güntere?“

Robotický majordomus, který stojí vedle lůžka, pozvedne kovovou hlavu a s tichým skřípěním odpoví: „Hrdost je emoce,“ odvětí monotónním hlasem. „Pocity nejsou součástí mého programu. Prosím o přeformulování otázky.“

Kris se shovívavě pousměje a na chvíli zapomene na bolest. „Jednoho dne pochopíš, co to jsou emoce, Güntere...“ zašeptá. „Obklopený láskou své rodiny začneš vnímat pocity, tím jsem si jistá...“

Kamera se oddálí od dívky hovořící se svým robotický synem, jako by byla v rozpacích z tohoto zvláštního projevu mateřské lásky, a zaměří se na dvě osoby stojící po obou stranách lůžka. Léonor a Lucrezia mají pláště, latexové rukavice a vlasy pečlivě vyčesané do drdolů.

Detailní záběr na Léonořiny oči, spodní část obličeje jí zakrývá chirurgická rouška.

„Zatím nic nebrání natáčení, pokud si to sama maminka přeje, Safie,“ řekne napjatě. „Máme dost času, Kris je prvoroďčka a porod by měl, podle toho, co jsem si přečetla ve skriptech z porodnictví, trvat několik hodin. Jen se ji prosím pokus zabírat nějak diskrétně. A při sebemenších komplikacích to nahrávání vypni!“

„Platí, Léo,“ odpoví Safie.

Lucrezia neříká nic, jen všechno pozoruje svýma zvláštníma mandlovýma očima, podobně prázdnýma, jako jsou ty Günterovy.

Najednou se ozve drásavý výkřik. Léonor přiskočí k lůžku: „Kris!“

Kamera se začne divoce třást a z pozadí se ozve Safin hlas. „Co se to děje? Co je?“

Lucrezia zkrříží ruce na prsou. „Měli jsme jí dát epidurální analgezii,“ řekne monotónním, téměř robotickým hlasem.

„Ne!“ odsekne Léonor. „Už jsme se o tom bavily, injekce do páteře by byla příliš nebezpečná!“

„Je to rutinní zákrok a lékaři ho provádějí naprosto běžně.“

„Nezapomínej na to, že ani ty, ani já nejsme skutečné lékařky! Na New Edenu by nám se zákrokem mohla pomoci všechna elektronika v ošetřovně, ale tady na lodi máme jenom vlastní ruce. Nebudu riskovat, že by Kris kvůli špatně píchnuté injekci ochrnula!“

Kirsten mezitím křičí stále hlasitěji.

Na monitoru životních funkcí divoce skáčou jednotlivé křivky.

Léonor přispěchá k rodiče. „Kris!“

„Já... To bolí... Strašně to bolí...“

„Dýchej! Hluboký nádech! Neboj, všechno zvládneme!“

Francouzka ale nezní vůbec sebejistě.

„Porodní stahy začaly moc brzo, příliš náhle,“ oznámí Lucrezia a pozoruje displej monitoru. „Všechno jde moc rychle... Děložní hrdlo není dost roztažené, ale dítě už se tlačí ven... Možná je to způsobené sníženou gravitací. Přece jen, lidské tělo není uzpůsobené na to, aby rodilo při dvaceti procentech zemské gravitace.“

„Cože?“ zakřičí Léonor. „To mi říkáš teprve teď?“

„Je to zatím jen hypotéza,“ vysvětlí Italka. Její naprostý klid silně kontrastuje s naléhavostí situace. „Možná se mylím,

některé ženy rodí do vody. Ani doktor Bowman a jeho lékařský tým si nemyslí, že to bude problém.“

„Mohly jsme Kris přesunout do pokoje s čtyřicetiprocentní gravitací, ale teď už je pozdě!“

Kamera nyní naprosto chaoticky přejíždí po místnosti. Safii se třesou ruce a neustále jako by bojovala s touhou natáčet, ale zároveň chutí se odvrátit.

Padací dveře vedoucí do obývacího pokoje se otevřou a do koupelny nakouknou Elizabeth, Fangfang, Meritxell a Meryem.

„Slyšely jsme křik...“ „Děje se něco?“ „Potřebujete pomoc?“ „Pane bože! Ten... ten robot! On na ni útočí!“

Kamera jako by se s posledním výkřikem vzpamatovala a znovu zabere nemocniční lůžko.

Objeví se Kirstenino tělo svíjející se bolestí...

Pomačkané prostěradlo na jejích stehnech...

A Günter, který se k ní plnou rychlostí blíží s kleštěmi napřaženými před robotickým tělem jako býk s namířenými rohy.

Střih.

200 099 456 ZHLÉDNUTÍ

Přenos začal před 21 minutami

 43 456 780

 11 453 222

KOMENTÁŘE: 13 547

Swirl – před 33 sekundami

NEEE!!! KRIS NE!!!

19 odpovědí

Just Me – před 5 sekundami

Proč přestali vysílat?

Co je s maminkou?

Přežilo dítě?

Co provedl ten zatracený robot???

Zobrazit další odpovědi... ↓

CosmoGuy – před 10 sekundami

Modlím se za Kris #PrayForKris

42 odpovědí

Juan33 – před 9 sekundami

#PrayForKris

Zobrazit další odpovědi... ↓

Klikněte pro zobrazení dalších komentářů... ↓

5. PROTIPOHLED

KOUPELNA NA PALUBĚ CUPIDA

PONDĚLÍ 27. LEDNA, 10:13

Safia upustí tablet na zem a pokusí se Güntera chytit.
Robot se ale zastavit nenechá.

Proklouzne i mezi oběma specialistkami na lékařství a zastaví se až u lůžka. Zapře se o něj a potom zajede kleštěmi pod prostěradlo.

Kirsteniny bolestné výkřiky přehluší vyděšený jekot ostatních dívek.

„Co to... Co to dělá?!“ zvolá Elizabeth.

„Zbláznil se?“ vyhrkne Meryem.

„Určitě žárlí!“ ozve se Meritxell. „Nesnese, že bude mít seštríčku, tak ji chce zabít!“

Léonor obemkne rukama v latexových rukavicích robotovy kovové paže a ze všech sil se je snaží odtáhnout od lůžka. „Nech toho! Pusť ji!“

Uprostřed naprostého chaosu se Günter ozve svým klidným a nevzrušeným hlasem. „Spuštěn nouzový program urychleného porodu. Prosím nepřerušujte, mohlo by dojít k ohrožení zdraví dítěte. Opakuji, prosím nepřerušujte.“

Léonor zkamení.

Lucrezia také ztuhne a očima těká mezi monitorem životních funkcí a obličejem rodičky.

Kris se svíjí v bolestech, dlouhé zpocené vlasy jí rámuji obličej, ale už to nejsou jen křeče, které jí rozšiřují zorničky... V jejím pohledu je něco dalšího.

Z rozechvělých rtů jí unikne šepot. „Moje miminko... Holčička... Cítím, že přichází...“ Ostatní dívky omráčeně ztichnou.

V místnosti se rozhostí téměř hrobový klid.

Ozývá se jen tiché hučení a pravidelné pípání monitoru srdečního tepu.

Najednou ticho prořízne křik.

Pronikavý, hlasitý pláč, který všemi otřese až do hloubi duše. Je to první pláč novorozence.

Günterovy robotické paže se pomalu vynoří zpod prostěradla.

Kleštěmi opatrně drží svíjející se malé stvořeníčko.

První miminko z vesmíru.

6. MIMO ZÁBĚR

KOUPELNA NA PALUBĚ CUPIDA

PONDĚLÍ 27. LEDNA, 10:21

Günter položí novorozeně do Krisiných rukou a ona si ho s pláčem přitiskne k hrudi.

Neúnosné napětí ze mě náhle opadne a mám pocit, že se rozplývám.

Uvědomím si, že mám pod pláštěm úplně zpocená záda...

A oči zalité slzami.

„Kris...“ zašeptám a přistoupím k ní. „Ach, Kris!“

Je pro mě kamarádka, sestra, je to moje Kris, kterou jsem před třemi a půl lety poznala na malém letišti uprostřed Údolí smrti. Pořád si vzpomínám, jaká tehdy byla. Holka z Německa, čerstvě osmnáctiletá a odstěhovaná, ale s obrovskou chutí do života. Teď je jí dvacet jedna a má za sebou tu nejbláznivější cestu v historii lidstva. Překonala i ty nejtěžší zkoušky, jaké si lze představit.

Snila i ztrácela naději, měla vše a potom o to přišla. Pozнала lásku i žal.

Především ale přežila. A stala se matkou.

Právě na svět přivedla nový život.

„Kris má stabilní pulz,“ oznámí Lucrezia nezúčastněně. „Nemá žádné krvácení. Porod proběhl v pořádku, díky zásahu...“

„Güntera!“ doplní ji z promočeného lůžka Kris se smíchem i pláčem zároveň.

Robot ji nehybně pozoruje z druhého konce postele, paže svěšené podél těla.

„Je třeba přestříhnout pupeční šňůru,“ pronese náhle a připomene tím mně i Lucrezii, jaké jsou naše povinnosti.

Nakloním se nad Kris a snažím se dostat pod kontrolu svůj splašený dech i roztřesené ruce.

„Můžu?“ zeptám se jí co nejopatrněji.

Upevním pupečnickovou svorku a Lucrezia se ujme přestřihnutí pupeční šňůry.

Při bližším pohledu mi dochází, že to dítě neexistuje už jen v představách, ale je opravdu tady... skutečné!

Částečně jsem jako omámená tím zázrakem, který se právě stal. Na druhou stranu tomu stále nechci věřit a horečnatě hledám sebemenší stopu po fyzických jinakostech.

Novorozená holčička ale vypadá naprosto zdravě.

Paže a nohy má sice v poměru k trupu trochu dlouhé, ale jinak se zdá být plná energie a síly.

Hlavička je možná špičatější? Ale pokrývá ji zlatavé chmýří, což naznačuje, že barvu vlasů zdědila po matce.

Její kůže je čím dál růžovější, jak se jí začíná okysličovat krev.

„Jsi úžasná, moje malá Eden,“ zašeptám. „A to jméno se k tobě hodí. Jsi andílek, který sestoupil z nebes...“

Při těch slovech se její drobná oční víčka poprvé otevrou a odhalí veliké oči se zvláště nehybnými zorničkami a prolnikavě modrými duhovkami. Jejich barva je tak zářivá, až se z ní tají dech.

7.

„EDEN, DAR Z NEBES“

[ŽIVĚ, PONDĚLÍ 27. LEDNA, 11:27]

Celkový záběr na kruhovou místnost.

Je to ložnice v nejnižším patře obytné části *Cupida*, kde účastníci první série před dvěma lety trávili svou vesmírnou cestu za slávou. Všechno zůstalo stejné, stěny obložené světlým dřevem, palandy, nástěnné obrazovky ukazující výjevy z přírody. Kamery v rohu postelí jsou však všechny přelepené neprůhlednou páskou.

Přiblížení k jedné ze tří paland, kde ve spodním patře leží Kirsten.

V obličeji má klidný výraz, setřela si pot z čela a už se jí na něj nelepí vlasy. Vyčerpané tělo jí zakrývá čistá noční košile. V náruči svírá své dítě, zabalené v hedvábném oblečku pískové barvy. Z čísel, která jsou našita na různých místech, je jasné, že se původně jednalo o pásy na paže, které Alexej zavedl na New Edenu. Kirsten je sešila a vytvořila z nich nový kus oblečení.

Zvedne hlavu a tvář se jí rozzáří spokojeným úsměvem. Promluví na své diváky hlasem stále zesláblým po výkřicích, které ze sebe před hodinou vydala.

„Pojď bliž, Safie... Natáčeš toho mého andílka... Ukaž ji celému světu.“

Záběr se postupně ustálí na miminku, jehož jemná pokožka působí skoro průsvitně. Připomíná drahocennou porcelánovou panenku, která má místo očí dva nádherné safíry.

Drobnýma ručkama dychtivě ohmatává matčin obličej a nožky v záhybech hedvábí neúnavně kopají. Oči jsou ale nehybné.

Ano, opravdu jsou jako dva drahokamy.

Dva slepé klenoty.

Kirsten hladí malou po ochmýřené hlavičce a do toho si prozpěvuje vlastní ukolébavku. „Moje malá holčička... Dáreček od pánbíčka... Chci, aby všichni viděli, jak jsi krásná. Vůbec nezáleží na tom, že ty je neuvidíš, Edenko. Já budu vždycky po tvém boku, abych tě vedla.“

Střih.

314 159 333 ZHLÉDNUTÍ

Přenos začal před 3 minutami

 75 896 221

 1 963 120

KOMENTÁŘE: 20 156

Indira – před 2 minutami

Eden je tááák krásná! 😊😊😊

1 789 odpovědí

Strudel Master – před 2 minutami

100% souhlas! Je nádherná! 😊

Zobrazit další odpovědi... ↓

Jméno růže – před 1 minutou

Počkat... Proč Kris řekla, že nás Eden neuvidí?

969 odpovědí

Star Dreamer – před 56 sekundami

Protože nás nikdo nenatáčí, chytráku ;-)

Zobrazit další odpovědi... ↓

Klikněte pro zobrazení dalších komentářů... ↓

8. PROTIPOHLED

OBÝVACÍ POKOJ NA PALUBĚ CUPIDA

ÚTERÝ 28. LEDNA, 10:53

Zkusily jste zopakovat všechny oční testy?“ zeptá se ustaraný lékař v bílém plášti přes nástěnnou obrazovku v obývacím pokoji.

„Ano, všechny!“ odpoví Léonor.

Sedí spolu s Lucrezií na pohovce naproti obrazovce a na tričku má připnutý mikrofon.

Kromě nich v pokoji nikdo není. Ostatní dívky byly požádány, aby se šly protáhnout do posilovny nebo Salonku. Schůzka mezi lékařským týmem na Zemi a na *Cupidu* tak může probíhat v úplném klidu.

„Zopakovaly jsme je dneska ráno, pane Bowmane, stejně jako včera,“ řekne Léonor. „Pohybovaly jsme prsty Eden před očima, nereagovala. Svítily jsme jí do nich baterkou, zorničky se neroztáhly. Jako by byly... mrtvé.“

Lékař na obrazovce se poškrábe na bradě zarostlé šedými vousy a potom prohodí několik tichých slov se svými kolegy, kteří mají také bílé pláště a tváří se stejně ustaraně.

„*Je možné, že se plně nedovyvinuly,*“ pronese lékař a otočí se zpět na kameru. „*Oční bulvy a nervy patří k nejcitlivějším částem lidského těla a jsou také nejkřehčí. Vzhledem k poněkud... ehm... neobvyklým podmínkám, ve kterých probíhalo těhotenství, se pravděpodobně plod nevyvíjel optimálně. To jsme ale nemohli předvídat ani vyvodit z ultrazvuků...*“

Léonor zatne čelist.

Oči se jí zúží jako kočičité šelmě.

Z úst jí vyjde hlasitý křik, ze kterého postarším lékařům přeběhne mráz po zádech. *Cupido* už je dost blízko Země a komunikace není opožděná.

„Nesmysl, že jste to nemohli předvídat! To vy jste ti chytráci z Genesis, kteří nás poslali na Mars, abychom se tam množili jak králíci!“

„*Vedoucí lékařského týmu pan Montgomery nás ujišťoval, že nenastanou žádné komplikace!*“ hájí se muž na obrazovce. „*Museli jsme přijímat jeho rozkazy. Neměli jsme do toho co mluvit. Nevěděli jsme o celém podvodu a případu Noé. Dokonce jsme ani netušili, že robotický majordomus umí provádět porody, překvapilo nás to stejně jako vás!*“ Lékař si rozepne horní knoflík u košile a polkne.

„*Nejsme ti vrahové z Genesis, Léonor. Jsme jejich oběti, stejně jako vy.*“

Léonor se snaží ovládnout vztek a frustraci z mužovy obhajoby, která ji přesvědčila jen napůl. Silně sevře okraje pohovky, zatímco ji Lucrezia netečně sleduje.

Doktor Bowman ale ještě neskončil.

„Ještě něco...“ dodá potichu. *„Zkoumali jsme poporodní snímky, které jste nám poslaly. Dítě má nadprůměrně dlouhé kosti, které jsou navíc extrémně tenké... Jedná se nejspíš o následek těhotenství v prostředí se sníženou gravitací...“* Muž si odkašle a viditelně znejistí. Působí jako student medicíny při první ústní zkoušce.

„Vše naznačuje tomu, že by Edenino tělo nebylo schopné vydržet podmínky tady na Zemi. O samotném průletu atmosférou a velkém zrychlení nemluvě. S kolegy jsme došli k závěru, že by jí zdejší gravitace jaksí... rozdrtila kosti.“

Tentokrát se Léonor neudrží, vyskočí na nohy a běží k obrazovce. Křičí na ni, jako by Bowman stál přímo před ní.

„A co navrhuje? Aby Eden do konce života hnla na oběžné dráze?!“

„Ne, jistěže ne,“ vykoktá lékař. *„Najdeme řešení, už na tom pracujeme. Možná bychom mohli vytvořit velkou dekompresní komoru, v níž by dítě mohlo strávit několik prvních měsíců, než si jeho tělo zvykne. Nebo by třeba pomohla fyzioterapie, kdyby se s ní začalo už teď, na palubě Cupida. Mohly by se tak zpevnit svaly a kosti dítěte předtím, než přistane na Zemi. Hlavně teď ale musíme pozorovat Edenin vývoj. Matka s dítětem prozatím zůstanou na oběžné dráze, je to nejlogičtější.“*

Léonor stále stojí před obrazovkou a vypadá, že vybuchne.

Najednou ji Lucrezia chytne za paži.

„Hlavně klid,“ pronese.

„Klid?“ vyštěkne Léonor a strhne si mikrofon z trička. „Tobě se to snadno říká. Vždycky se ovládáš, nic tě nezajímá, a nedojme tě dokonce ani novorozeně. Ne každému ale v žilách koluje hadí krev!“

Lucrezia se prudce odtáhne, jako by se ledová královna popálila o žhavou sopku. Tmavé oči jí poprvé ožijí zábleskem emocí. Zdá se, že je to něco jako smutek.

„Možná svoje pocity nedávám najevo, ale to neznamená, že je nemám,“ odpoví. „Není pravda, že jsem se při porodu nebála o Kris nebo její miminko. Nevidíš mi do hlavy, Léo. Nevidíš mi do srdce. Mrzí mě, že mě zrovna ty obviňuješ z toho, že mám v žilách hadí krev. Vždyť i tobě lidé ubližovali a nazývali tvou kůži hadími šupinami. Nevěřila bych, že jsi tak povrchní a soudíš podle vzhledu.“

Lucrezia se otočí na patě a vyleze po žebříku do třetího patra a v obývacím pokoji za sebou zanechá náhle vystřízlivělou druhou dívku.

Dveře s tupým zvukem zapadnou.

Léonor stojí sama před obrazovkou.

Skupina lékařů teď nepřijímá žádný zvukový záznam, takže jen vyděšeně sledují, jestli nedojde k dalšímu výbuchu.

Dívka místo toho zvedne mikrofon ze země a promluví hlasem, který zní najednou velmi vyčerpaně. „Asi nemáme na výběr... Kris zůstane s dcerou na oběžné dráze. Chci jí tu zprávu ale říct sama, musíte mě nechat.“

„Samozřejmě,“ vydechne úlevně lékař. „Ale jistě. Ty jsi hlavní ošetřující lékařka mladé maminky, Léonor.“ Předvede nucený úsměv. „Ach, ještě maličkost. Bylo by skvělé, kdybyste mohli zorganizovat... ehm... setkání obou psů.“

„Jak to myslíte, setkání?“

„Řekněme, že kdyby Louve zabřezla v prostředí se sníženou gravitací, získali bychom tím zvířecí model, který bychom mohli sledovat. Pomohl by nám s vymyšlením plánu na přesun Eden na Zemi.“

Léonor si povzdechne. „Můžeme to zkusit, ale nebude to jednoduché. Ti psi se nesnášejí...“

Potom se odvrátí od obrazovky a nadzvedne padací dveře vedoucí do prvního patra.

Pomalou sestoupá po příčkách žebříku, jako by její tělo na jednu vážilo snad tunu a k tomu se gravitace zvýšila o víc než deset procent.

Na konci žebříku se obrátí čelem do místnosti a chystá se všem nahlas oznámit, co je nového. V poslední chvíli ale ztuhne. Kirsten spí, leží na palandě s podepřenými zády a mimikou v náruči. Usnuly v objetí, jsou dokonale nehybné a obličeje jim září klidnými úsměvy. Vypadají jako sochy vytesané z jednoho kusu mramoru.

„Co je, Léo, proč koukáš jako na svatý obrázek?“

Léonor se lekne a otočí se směrem k druhé palandě, z níž se ta nečekaná slova ozvala.

Na nižším patře tam leží tělo zabalené do kašmírové deky uzpůsobené na vesmírné lety. Hlavu má podloženou polštářem a mezi prořídlymi vlasy se objeví Kellyina zrudlá tvář.

„Vlastně vypadá přesně jako Madona s dítětem...“ procedí mezi suchými rty. „Ta od Botticelliho. Běhá mi mráz po zádech vždycky, když se na ně podívám. Zajímalo by mě, jak by vypadaly moje a Kenjiho děti...“ Při zmínce o manželovi, který zmizel na Marsu, rychle zamrká rozpraskanými očními víčky. „Co vám páni doktoři pověděli? Proč tu není i Lucrezia?“

„No... Pohádaly jsme se,“ přizná Léonor. „Můžu za to já. Vyčítala jsem jí, že necítí emoce. Jsem strašná.“

„Ale, taky jsem se rozčilovala, kdykoliv jsem si nedokázala vyložit kocourovo chování. Možná byl taky alexitymický, kdo ví...“

Zesláblá dívka se začne otřásat suchým, drásavým kašlem.

„Už ani slovo!“ Léonor se vrhne k její posteli. „Neunavuj se. Nesmíš se namáhat, máš hypertenzi!“

Chytne Kelly za žilnatou paži a nahmatá pulz. Za ty měsíce, co léčí svou pacientku, která se na Marsu nakazila záhadnou polyglobulií, což je patologická a nevysvětlitelná nadprodukce červených krvinek, se z toho stal reflex.

„Navíc máš moc vysokou tepovou frekvenci,“ dodá po chvíli. „Musela ti přes noc ještě zhoustnout krev. Znovu ti pustím žilou, to ti pomůže, neboj.“

Zarudlý obličej Kanaďanky se roztáhne do slabého úsměvu.

„Svatá Léonor, patronka ztracených případů...“ hlesne.

„To neříkej!“ okřikne ji Francouzka. „Nejsi ani trochu ztracený případ! Za chvíli budeme na Zemi a tam tě vyléčí opravdoví doktoři.“

„Stejně jako vyléčí Edeninu slepotu?“

Léonor Kellyina poznámka zarazí a zapře se o matraci.

„Udělají, co bude v jejich silách,“ odpoví nakonec. „Hlavně nezapomeň na svou rodinu, která se na tebe těší.“

„Nehrozí, že bych se s nimi viděla. Máma už několik let nepřestěhovala karavan. V jediné zprávě, kterou mi poslala, když se dozvěděla o mém návratu, mě žádá o peníze. Možná jsou moji bratři ve vězení a ona živoří. Nepředpokládám, že se od mého odchodu něco změnilo, a jestli ano, tak k horšímu.“

Tentokrát se Léonor ani nepokusí o nucený úsměv. Nemá, co by odpověděla. Došla jí slova.

„Jsme mrzačky z vesmíru,“ pronese Kanaďanka, která jako by procitla. „Kris, Eden, já... i ty, Léo. Mars nás obral o věci, které nám Země nevrátí, navzdory všemu, co nám naslibovali lékaři, a falešné idylce těch osobních kanálů. Připravil Eden o zrak, mě o zdraví... A vzal nám manžely. Žádný doktor nevyléčí naše zlomená srdce. Nikdo nevzkřísí Kenjiho, Alexeje a Marcuse. Ale víš co? My přežijeme. Jednu věc nám totiž ta prokletá planeta nevezme. To, čím jsme si tam prošly, nás navždy spojilo, a to pouto je silnější než cokoliv jiného!“

Tentokrát pro změnu Kelly chytne za paži Léonor, ale její stisk je kvůli nemoci velmi slabý.

„Máš pravdu,“ zamumlá Francouzka dojatě. „Důležité je to, co nás spojuje. Nikdy tebe ani Kris neopustím, ať se stane cokoliv. Přisáhám.“

9. MIMO ZÁBĚR

SALONEK NA PALUBĚ CUPIDA

ÚTERÝ 28. LEDNA, 20:05

Rozhodla jsem se, že zítra nepoletím na Zemi. Zůstanu na palubě *Cupida* s Kris a její dcerou.“

Rozhlédnu se kolem sebe a přinutím se postupně podívat do očí každému z účastníků shromážděných v Salonku. Na jedné straně zástěny jsou dívky z první série, které se byly schopné dostavit – Fangfang, Liz a Safia. Na druhé straně přeživší chlapci, Tao, Samson... a Mozart.

Z jeho výrazu vyčtu údiv, ze kterého se mi sevře žaludek a zabolí srdce.

„Až lékaři najdou způsob, jak Eden bezpečně dostat na Zemi, přidáme se k vám,“ dodám spěšně. V rukou mám tablet, na němž si kluci můžou přečíst, co říkám. „Nemůžu tady nechat svoji nejlepší kamarádku a kmotřenku samotné.“

Mozart spěšně zapne svůj tablet a začne do něj překotně mluvit.

Ještě než se jeho slova objeví na displeji, rozeznám je na jeho rtech.

Jestli tu zůstáváš ty, tak já taky!

Čekala jsem to.

A mám připravenou odpověď.

„Cesta je u konce a na lodi už nejsou téměř žádné zásoby,“ odvětim. „To, že Eden bude muset zůstat na oběžné dráze déle, než jsme plánovali, je nečekaná komplikace. Organizátoři programu zajistí mimořádnou zásobovací operaci. Místo rakety chtějí znovu využít energetický výtah, ale nejdříve musí sestavit kompaktní transportní kabinu. Měla by být třikrát menší a lehčí než ta, ve které jsme před pěti měsíci opustili New Eden. Byla uzpůsobena k fungování v atmosféře Marsu, tou zemskou by nebyla schopna vystoupat, jen klesat. Gravitace je tu mnohem silnější a je těžší se z ní dostat ven...”

Práce na nové kabině by podle odhadů měly zabrat měsíc. Je to sice dlouhá doba, ale pořád kratší, než by zabralo sestavení takové rakety, která by byla schopna dopravit na oběžnou dráhu původní transportní kabinu nebo i kapsli. Mezitím budeme muset shromáždit všechny potraviny, které na palubě *Cupida* máme v obou oddílech. Odborníci na výživu vypočítali, že by jich mělo být dost pro dva dospělé, Kris a mě.“

Údiv na Mozartově tváři vystřídá úzkost. Je pro mě náročné vidět ho tak rozrušeného.

Ale přesně proto jsem se rozhodla do Salonku svolat i všechny ostatní průkopníky z první série. Bála jsem se, že kdyby přede mnou stál jen Mozart, nezvládla bych to. Nedokázala bych si stát za volbou, o níž vím, že je správná.

„Tým inženýrů dnes přišel se čtyřstupňovým plánem evakuace *Cupida*,“ dodám spěšně a vychrlím všechny technické detaily, abych zamaskovala rozrušení.

Pozvednu tablet o něco výš, jako by to byl můj štít, a spustím prezentaci, kterou mi Samantha přeposlala, když zjistila, že chci zůstat na palubě.

„V první fázi všechny průkopnice z druhé série nastoupí do kapsle, kde je šest míst. Kapsle se potom odpojí a místo ní bude přistavena kabina energetického výtahu, do níž nastoupí Liz, Fangfang, Safia a Kelly. Její uzdravení je naší prioritou a lékaři si myslí, že pro ni takto bude přesun na Zemi bezpečnější, protože to bude znamenat menší otřesy.

Ve druhé fázi se od lodi odpojí klučičí kapsle, v níž bude Oskar jako navigátor a Marti zajistí komunikaci. Vezmou s sebou zbytek potravin, které zbyly v jejich oddílu.

Třetí fázi bude výměna. Oskar a Marti k nám dopraví záso- by a mezitím se k oddílu kluků připojí kabina výtahu, do které nastoupí ostatní průkopníci a obsadí tak všech dvanáct míst.

Čtvrtá fáze, vyslání všech modulů. Obě kapsle bude při sestupu na Zemi brzdit tření o atmosféru a kabina sestoupí o něco plynuleji díky mikrovlnnému záření z energetické

družice.“ Pokusím se o úsměv a s předstíranou radostí dodám: „Jak vidíte, plán je do detailu promyšlený. Na Zemi se dostanete naprosto bez problémů. A my se k vám připojíme, jakmile najdeme způsob přepravy pro Eden. Za pár týdnů se shledáme tam dole!“

Uvědomuji si dvojznačnost svých slov. „Shledáme“ se jako celá skupina průkopníků programu Genesis, nebo se to vztahuje jen na mě a Mozarta?

Nepovažuji nás za pár. Vlastně pochybuji, že jsme ho kdy tvořili.

To, co jsme spolu prožili, byl důsledek omylu. Myslela jsem si, že se Marcus provinil, a proto jsem se sblížila s Mozartem, brala si zapomnění z jeho rtů a hledala útěchu v jeho objetí.

Na poslední Listině srdce jsem Brazilce přece jen umístila na druhé místo, na prvním byl můj Američan...

„Všechno zvládneme!“ zvolám křečovitě a příliš nahlas. „Věřte mi, dobře to dopadne!“

Mozart na mě nevěřicně zírá z druhé strany skleněné zástěny.

Za jeho zády vidím ve vesmíru obrovskou energetickou družici připomínající deštník. Vznáší se v prázdnotě jako přerostlá medúza a hromadí drahocennou sluneční energii, kterou bude zítra potřebovat na přepravu dvanácti pasažérů zpátky na Zemi.

Napjaté ticho nakonec prolomí Safia a já mám chuť ji vděkem obejmout za to, že ukončila moje trápení.

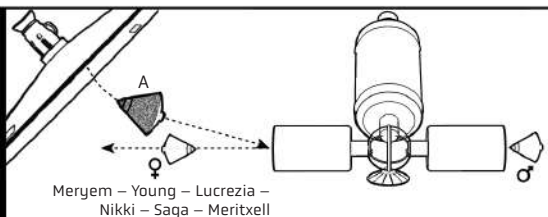
„To, co nabízíš, je neuvěřitelně velkorysé,“ pronese. „Víc než kdokoliv z nás si zasloužíš vrátit se na Zemi a přijmout všechny pocty, které si zasloužíš. Na druhou stranu jste s Kris nejlepší kamarádky a je pravda, že by bylo dobré, aby tu s ní zůstala právě specialistka na lékařství. Ať už se rozhodneš letět na Zemi, nebo zůstat na palubě *Cupida*, podpořím tě, Léo. Máš můj obdiv.“

Ostatní dívky horlivě projevují souhlas a Tao se Samsonem na druhé straně skleněné stěny s vážnými výrazy přikývnu.

PLÁN EVAKUACE CUPIDA / DETAILNÍ POPIS

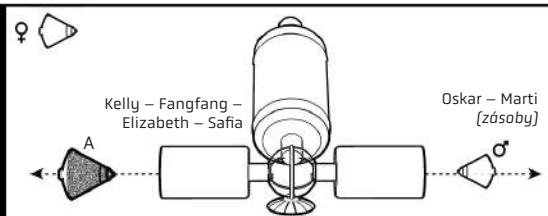
FÁZE 1

Evakuace
průkopnic
z druhé série

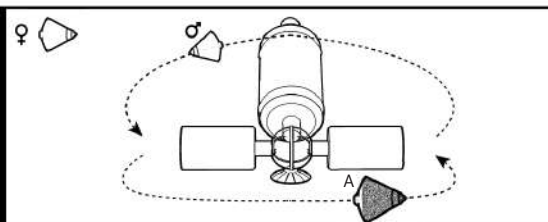
FÁZE 2

Evakuace
průkopnic
z první série

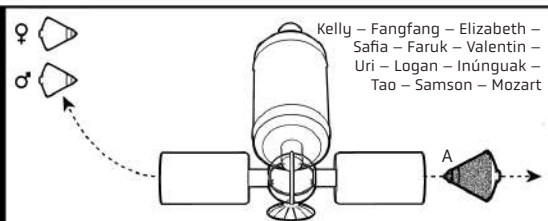
FÁZE 3

Výměna
a vyložení
zásob

FÁZE 4

Evakuace
zbývajících
průkopníků

Mozart chvíli mlčí a bez sebemenšího pohybu se vznášá mezi oběma kamarády, jako by z jeho těla zmizela veškerá životní síla.

Potom ale zvedne pohled, který už není nechápavý a otupělý. Tmavé oči za kaštanovými kudrnami jsou pronikavější než kdy předtím. Nakonec taky přikývne a přijme to, co nemůže odmítnout. Celou dobu u toho se mnou udržuje oční kontakt.

„Díky!“ vyhrknu a snažím se ovládnout své emoce. „Děkuju vám všem. Brzo se uvidíme! Teď se ale musíme dohodnout, jak o čem budeme mluvit, když zrovna nebudeme pohromadě.“ Instinktivně ztiším hlas, ačkoliv vím, že jsou mikrofony v Salonku vypojené. „Původně jsme chtěli Kris pravdu o Alexejově smrti říct potom, co se narodí dítě. To jsme ale nevěděli, že bude... jiné. Podle mě je ještě příliš brzo, Kris je pořád moc zranitelná. Musíme ji chránit, dokud se nebude moct i s malou vrátit zpět na Zemi.“

„To dává smysl,“ podpoří mě Fangfang.

„Stejně jsme jediná, kdo ví, co se stalo,“ připomene Liz.

Safia, která plánuje svými videi bojovat za pravdu a spravedlnost, se nespokojeně ošije. „Odkládáme to už pět měsíců...“ přemýšlí nahlas a snaží se znít sebejistě. „No, na pár týdních už asi nezáleží...“

Samson začne z druhé strany Salonku komunikovat pomocí tabletu.

Za kluky taky můžu říct, že se budeme držet scénáře s Alexovou sebevraždou, dokud to Léa bude považovat na vhodné. Máme ale ještě jeden dotaz. Co řekneme o Marcusovi?

M a r c u s.

Jen při pomyšlení na to jméno mi přeběhne mráz po zádech.

Vidím ho v myšlenkách před sebou, jako by tam opravdu stál, a jeho pohled se mi vrývá do duše.

Jeho osud je druhým tajemstvím, které jsme se rozhodli alespoň prozatím skrýt před světem.

Všichni lidé na Zemi jsou přesvědčeni o tom, že Marcus před dvěma lety zemřel na následky zranění z nehody, při které mu těžké kovové dveře na New Edenu skoro rozdrtily hrudník. Miliardy diváků, tým organizátorů na mysu Canaveral i účastníci druhé série si pořád myslí, že byli svědky jeho pohřbu v přímém přenosu. Nikdo netuší, že jsme tehdy do rakve vložili figurínu vytvořenou z marsovského písku.

„Možná nastal čas prozradit pravdu,“ hlesne Safia, znovu poháněná špatným svědomím. „Možná bychom měli promluvit o soudním procesu, uvěznění... a tom příšerném a nespravedlivém rozsudku, který jsem vydala.“

Vím, jak těžké pro ni je o tom mluvit a její slova zraňují nás všechny.

Převyprávěla jsem tehdy ostatním všechno, co mi Marcus odhalil těsně před smrtí. Tím jsem v nich probudila pocit viny za to, že odsoudili nevinného člověka. On před nimi ale celou dobu předstíral, že opravdu je viník.

Neuplynul den, abych nepřemýšlela nad tím, jestli bylo správné jim o všem říct. Není to ode mě vlastně strašně sobecké, že jsem jim předala část svého břemene? Neměla jsem si to raději navždy nechat pro sebe? Teď, když to vědí, se už nemůžou schovat do nevědomosti. Měla bych se pokusit je uklidnit a ujistit, dát jim prostor, aby se mohli zabydlet na Zemi, a až potom se můžeme společně vypořádat s těmi nejtemnějšími momenty, které jsme na Marsu prožili.

„Nikoho jsi nespravedlivě neodsoudila, Safie!“ oponuji s veškerým přesvědčením, kterého jsem schopna. „Soudili jsme Marcuse podle toho, k čemu se sám přiznal a čím vyhrožoval. Zdál se být pořád nebezpečný a schopný nás prozradit v přímém přenosu nebo vyhodit celou základnu do povětří. Snažili jsme se navzájem ochránit, nemohli jsme vědět, že se rozhodl obětovat v náš prospěch. Čekal do poslední chvíle,

aby mi řekl, že lhal a o existenci případu Noé před odletem nevěděl. Byla jsi skvělá a spravedlivá předsedkyně soudu, Sa-fie. Nemáš si co vyčítat!“

Jsem si vědoma toho, že mluvím čím dál rychleji a hlasitěji, nemůžu s tím ale vůbec nic dělat.

„Ano, jeho uvěznění bylo strašné utrpení!“ zvolám. „Byl tam zavřený nekonečně dlouho! Ale nakonec si splnil svůj sen a odešel na tu schůzku se svojí planetou, jak si vždycky přál. Když jsem ho viděla naposledy...“ Hlas se mi náhle zlomí a začnou mě pálit oči. „Když jsem ho viděla naposledy, nevyzařovala z něj zášť ani závist. Jen... hluboký klid.“

Zhluboka se nadechnu a ze všech sil se soustředím na tu část svého těla, které se Marcus dotkl. Srdce. A jako vždy se stane zázrak, zklidní se mi tep, uvolní svaly a v paměti mi doznívá ten zastřený hlas, na který nikdy nezapomenu, jak opakuje ta kouzelná slova, která se mi vryla do duše.

Už nebudu muset usínat na mušelínu... Nemusím si nic vyrývat do hrudi... Zůstanu s tebou navždy... tady.

„Jen hluboký klid,“ zopakuji dojatá vším, co mi Marcus kdy dal a kolik mi toho doteď dává. „Chtěl by, abychom i my mohli být úplně klidní, kdykoliv na něj budeme vzpomínat. Myslí, že bychom měli počkat, až budeme všichni v pořádku na Zemi a připraveni žít své nové životy. Marcus si nezaslouží, abychom ho oplakávali a mluvili o něm jako o nějaké ubohé oběti. Vzpomínejme na něj jako na starého přítele s úsměvem na tváři a lehkostí v srdci.“

10. SPACEFAMILY

„VÍŠ, KOLIK JE HVĚZD?“

[ŽIVĚ, STŘEDA 29. LEDNA, 9:15]

etailní záběr na malou Eden.

Leží na kašmírové dece uprostřed postele a na sobě má hedvábné pyžámko. Rukama i nohama zápasí se vzduchem takovou silou, že je to vzhledem k jejímu věku až neuvěřitelné. Jsou jí teprve dva dny!

Ženská ruka dítěti opatrně vklouzne pod hlavu a podepírajíc mu záda ho pomalu vzpřímí.

Potom se ozve zpěvný hlas, který začne zpívat ukolébavku v němčině: „*Weißt du, wieviel Sternlein stehen an dem blauen Himmelszelt?*...“

Holčička pozná hlas své matky a usměje se. Mezitím se ve spodní části obrazovky objevují titulky s překladem: *Víš, kolik hvězd je na velké modré obloze?*

Kirsten pokračuje ve zpěvu. „*Weißt du, wieviel Wolken gehen weithin über alle Welt?*...“ *Víš, kolik mraků je nad celým světem?*

Eden se rozveselí a úsměv jí rozzáří celý panenkovský obličej až k očím, které působí ještě pronikavěji.

„*Gott, der Herr, hat sie gezählet, daß ihm auch nicht eines fehlet an der ganzen großen Zahl.*...“ *Pánbůh je spočítal tak dobře, že ani jedna z nekonečna nechybí.*

Kamera se pomalu oddálí. Záběr na horní polovinu Kirsteninina těla, jak kolébá Eden v náruči.

„*Weißt du, wieviel Mücklein spielen in der heißen Sonnen-glut?*...“ *Víš, kolik mušek si hraje v letním žáru?*

Z Kirsteninina volného drdolu vyklouznou dva dlouhé světlé prameny vlasů, pošimrají Eden na čele a holčička se vesele rozesměje.

„*Wieviel Fischlein auch sich kühlen in der klaren Wasserflut?*“ *Víš, kolik rybiček se chladí v průzračných hlubinách?*

Radostné štěbetání miminka a zvonivý hlas matky spolu vytváří příjemnou symfonii. Jako by si hvězdy, mraky, hmyz, ryby a vše živé prozpěvovaly píseň života. Eden se postupně nechá ukolébat pravidelným houpáním a víčka jí ztěžknou.

Zavře oči.

„Gott im Himmel hat an allen seine Lust, sein Wohlgefallen, kennt auch dich und hat dich lieb.“ Pánbůh se o všechny zajímá a zná je jménem a o tebe se taky postará, maličká.

Kirsten zakončí píseň něžným polibkem na Edenino malé čelo.

„Pánbůh tě miluje, hvězdičko moje,“ zašeptá a znovu ji uloží na kašmírovou deku. „Jeho andělé na tebe budou vždycky dohlížet. I teď tady jsou.“

Kamera se oddálí a zabere celou místnost včetně deseti bělostných „andělů“ skloněných nad postelí s miminkem. Je to deset průkopnic v mohutných neposkrvněných skafandrech s přilbami v podpaží.

Elizabeth, Fangfang, Safia, Meryem, Young, Lucrezia, Nikki, Saga a Meritxell stojí vzpřímeně, ale Kelly na to není dost silná a tak zůstala sedět na vedlejší posteli. Z límce skafandru jí vystupuje karmínově zbarvený obličej.

Mladá rodička se podívá přímo do objektivu, na jedenáctého anděla, a zašeptá: „Bez tebe není ta scéna dokončená, Léo. Nechceš o něco opřít ten tablet a ukázat se před kamerou? Jen na chvilku...“

Na tváři se jí objeví prosebný výraz. „Prosím, udělej to. I když jsi nechtěla mít vlastní kanál, můžeš se objevit jako hostující hvězda na tom mém. Vždyť jsi kmotra moje! dcery!“

Obraz se roztřeše, podlaha a stop se převrátí vzhůru nohama a potom se záběr stabilizuje.

Objeví se Léonor s ohnivě rudými vlasy, oblečená do jednoduchých džínů a trička.

Přikrčí se u Kirsteniny postele mezi Günterem a Louve, kteří také zůstanou na palubě. Krátce zapózuje, ale jen na tak

dlouho, aby kamera zachytila skupinovou fotku všech dvanácti průkopnic. Potom se co nejrychleji schová na druhou stranu tabletu.

Meryem, jediná specialistka na navigaci, která je z dívek schopná plnit své povinnosti, se podívá na hodinky. „Už vážně musíme jít,“ oznámí ostatním.

Zadívá se na padací dveře uprostřed podlahy ložnice v obytném oddílu dívek, který tvoří jedno ze dvou křídel *Cupida*. Poklop je po několika měsících poprvé zvednutý a otvor vede k vesmírné kapsli čekající na pasažérky.

„Plán evakuace musíme dodržet na minutu přesně,“ připomene průkopnice z Turecka. „Musíme se co nejrychleji dostat do kapsle, poodletět s ní a uvolnit přechodovou komoru, aby se k ní mohla připojit kabina výtahu.“

Nikdo se ale ani nehne.

Dívky leží po obvodu padacích dveří a ve výrazech se jim odráží silné emoce.

Všechny jako by si naráz uvědomily, že začíná nová kapitola jejich životů. Je na čase se rozloučit s vesmírem, pravděpodobně navždy. Radost z toho, že se konečně vracejí domů, je tlumená výčitkami svědomí, protože neodletí všechny. Meritxell, která si do skafandru schovala i výraznou rudou růži, aby při přistání vypadala velkolepě, se pohne jako první. „Počkáme na vás tři na Zemi!“ prohlásí rozhodně. „Pozvu vás na svůj první koncert!“

Nasadí si přilbu, rukama v mohutných rukavicích uchopí příčky žebříku a zmizí v kapsli.

Postupně ji následují i ostatní účastnice druhé série.

Ložnice se postupně vyprazdňuje, až v ní zůstanou jen průkopnice z první série. Potom se padací dveře hermeticky uzavřou.

„Tak jsme tu zase jen my...“ pronese Fangfang do ticha.

„Stejně jako na začátku cesty,“ zamumlá Elizabeth.

„Ale už jen na pár minut,“ dodá Safia.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Phobos: Ohrožení.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.